

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑξαετηρίου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἕξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρῳ ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς μαθητάς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τριμηνίως δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς Δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.

*Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰσθητότε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὀδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 88ος

Ἀθήναι 8 Ἀυγούστου 1931

Ἔτος 53ον. — Ἀριθ. 36

Ὁ κ. Γιάννης Βλαχογιάννης, ὁ γνωστότατος ἱστοριογράφος καὶ λογοτέχνης — ποῦ εἶναι καὶ διευθυντὴς τῶν Ἀρχαίων τοῦ Κράτους ἔγραψε καὶ τῆσιν μ' ἕξοχὴν, ὡς ἀμφοτέρη ἐντὶ τὰ Ἑθνικὰ Ἐκατόχρονα, μίαν σειράν ἀπὸ φημιστάτα ἱστορικὰ καὶ λαογραφικὰ λογοτεχνήματα. Τὸ ἕκτο βιβλίον αὐτῆς τῆς σειράς, μὲ τὸν τίτλον «Τὰ παλιὰ καὶ τὰ νέα», βγήκε πρὸ οὐλοῦ καὶ περιέχει ἡρωϊκὰ θεήματα ἀπ' τὰ χρόνια τῆς ἑπανάστασεως τοῦ 21 καὶ τὰ κατοπινά. Δὲν εἶναι βέβαια γιὰ παιδιὰ. Μερικὰ δμως μποροῦν νὰ τὰ διαβάσουν καὶ οἱ ἄφηβοι, ὅπως «Ἡ πληρωμὴ τοῦ προδότη» ποῦ δημοσιεύσαμε στὸ 34ο φυλλάδιον, καὶ αὐτὸ ποῦ δημοσιεύομε παρακάτω. — Σ.τ.Δ.

ΣΙΤΑΡΙ - ΚΡΙΘΑΡΙ

Οἱ προεστοὶ τῆς Ἀθήνας εἶχανε ἀνάξῃ μυστικὴν ἐντὶ τοῦ γέρο-Θωμά, τοῦ γεροντότερου, ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ ἐντὶ τὴν Ρόμπη. Ἀρχίζε νὰ σκοτεινιάζῃ μὲς τὴν κάμαρην, καὶ δὲν τὸ κρίνανε σωστὸ ν' ἀνάφουσε λυχναρί, γιὰ νὰ μὴ δώσουν ἀφορμὴ νὰ μπεῖ κανεὶς, ἀν καὶ εἶχανε τὴν ἐμπιστοσύνην ἐντὶ τὴν νοικοκυρά, ἣς εἶχανε καὶ ἐντὶ τὴν θυγατέρα τῆς τὸν ἴδιον.

Ἐπειτα δ,τι ἦτανε νὰ ξέρῃ αὐτὴ, τῆξερε. Καὶ ἀφοῦ οἱ Ἀρχόντοι εἶχανε φυλακιστὴν ἐντὶ τὸ Κάστρο, οἱ γέροι συναχτήκανε ἐντὶ τὸ ἀρχοντικὸν τῆς νὰ σκεφθοῦνε γιὰ πράγματα περίσσια σοβαρά. Οἱ χωριάτες γύρω ἐντὶ χωριά εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀναταράζωνται, καὶ τὸ μεγάλο κίνημα τοῦ Σηκιωμοῦ δὲν ἦτανε μακριά.

Ἀπὸ τὸ χωριό, ποῦ ἦταν τὸ κέντρο τοῦ βρασμοῦ, φτάνανε κρυφὰ παραγγελιὲς ἐντὶ τοὺς προεστοὺς τῆς χώρας, καὶ ζητοῦσαν ἀνταπόκριση μ' αὐτοὺς, καὶ περιμένανε τίς προσαγγέλους.

Μέσ' τὸν ὄντα τὸ σκοτάδι πύκνωνε καὶ θάμπωνε, καὶ οἱ γέροι μόνις δ' ἕνας ἔβλεπε τὸν ἄλλον. Κανένας δὲ μίλοσε πιά, μὰ ἡ ἴδια σκέψη περνοῦσε ἀπ' τὰ κεφάλια τους καὶ τὸν ὄχτῳ ποῦ καθόντων ἐκεῖ μέσα, γύρω ἐντὶ μιντέρια, ἀκίνητοι, καὶ εἶχαν ἀφήσει ὀδυστὰ πιά τὰ ταμπούκια τους, μὲς ἐντὶ τὴν ἀνησυχία τους.

Ἐβρῶνε πῶς οἱ Τούρκοι ἀρχίσανε νὰ παίρνονε χαμπέρι, πῶς κατὶ σοβαρὰ

ἔτρεχε ἀνάμεσα ἐντὶ τοὺς χριστιανοὺς, τοὺς ἀπιστοὺς, καὶ ὁ Ζαμπίτης τοῦ Κάστρου, ὁ Τατάραγας, μὲ τὰ σαράντα περιβόλια ἐντὶ τὴν περιχώρην, μέτρα δυνατὰ εἶχε πάρει, κόλια ἀπ' Ἀρβανίτες φυλάγανε τίς πόρ-

τες τῆς χώρας καὶ τὰ μπουρτσια τῆς, καὶ γιὰ νὰ περάσῃς ἔπρεπε ἢ μὲ τὸ κὰλδ νὰ τοὺς κἀνῃς νὰ σ' ἀφήσουν, ἢ κρυφὰ νὰ πηδήσῃς ἀπ' τὰ τείχη καὶ νὰ πᾶς. Μὰ τότε δύσκολα θὰ γύριζες, γιὰτι

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΠΕΜΠΗΣ

Τὴν κοιτᾷ τὰ τέχνη καὶ φαίνεται τόσο εὐχαριστημένος; — Θὰ τὸ ἴδοῦμε ἐντὶ τὸ ἐρχόμενον.

στις πόρτες οι Άρβανίτες θα σε πιάνουν.
 Τέλος ένας απ' τους γερόντους αποφάσισε να ξεστομίσει το βαρύ το ρώτημα.
 — Παιδιά είν' άξιους να πάρη άπάνω του αυτή τη δουλειά, να βγῆ ὄχι κρυφά απ' τη χώρα, με την άδεια της βάρδιας; Κανείς δέν αποκρίθηκε. Για κάμποση ώρα μετάν άκόμα άμίλητοι, σαν κάτι να περιμέναν.
 Ένα άλαφρό ψίθυρο άκούστηκε κατά την πόρτα, που δλοι τη θαρρούσαν κλειστή, την πόρτα που έφερε προς το λιανά άπάνω.
 Μέσ' στο σκοτάδι ξεχώρισε γνώριμη παιδιού μορφή, άκίνητη, συμαζεμένη, κολλητή στον τοίχο. Όλωνών τὰ μάτια συνειθισμένα στο σκοτάδι, γνωρίσανε το νοικοκύρη το Θωμάκα, από τὰ δυό του άγγόνια το μικρότερο. Αύστηρά του μίλησε ο παππούς.
 — Τι μήπως εὐο ἔδω έρω; εἶπε ο γέρο-Θωμάς. Παιδιά σ' έστείλε; Έχεις πολλή ώρα δώ; Από που πέρασες; Έγώ έχω την πόρτα άμπαρωμένη.
 — Μπήκα, εἶπε το παιδί... Κατέβηκα από το λιανά...
 — Πώς τέκαμες αυτό; εἶπε ο γέρος άύστηρότερα. Τίνας τη γνώμη πήρες; Παιδιά σ' έβαλε να το κάμης αυτό;
 — Όχι, μοναχός μου! εἶπε ζωηρά το παλγκαράκι, και προχώρησε δυό βήματα.
 Η μιλιά του άντηχοσε καθαρή κι' άπόνγη μέσ' το σκοτάδι.
 — Κατάλαβα πώς θα λέγατε για την πατρίδα... Ηθέλα ν' άκούσω κι' έγω.
 Του κάθε γέροντα ή καρδιά γύρισε στον τόπο της. Τ' άγγόνι του γέρο-Θωμά ήταν άθωο, κίνυνο δέν φοβέριζε γι' αυτούς και για τὰ σπίτια τους. Το παιδί ήθελε ν' άκούση που μιλούσανε για την πατρίδα. Ο παππούς του ήταν έτοιμος να το συμβουλέψη πρώτα, κι' ύστερα να το διώξη, μα δέν πρόφτασε. Το παιδί πρόλαβε το σκοπό του.
 — Έγώ πάω, εἶπε σοβαρά, οά να μιλοῦσε με τον έαυτό του.
 — Πού;
 — Στο χωριό... δὲ θέλετε να στείλετε άνθρωπο; Θα πάω εγώ.
 — Πώς θα πάς έσύ, παιδί μου; εἶπε ο παππούς ανήσυχος, μα και μαλακωμένος τώρα.
 — Με τ' άλογο καθάλλα, θα πάρω και τον καρά, σανθ θα πάω να κόψω. Θαχω και το κλαδευτήρι.
 Καμήλωσαν οι μιλιές των προεστών. Το παιδί ὄρθό πάντα, μα ὄχι μακρυνά απ' τη συντροφιά τους, άκουγε χωρίς να θέλη.
 *

κει κοντά εἶδε τον Καραμπελα, έναν Άθηναίο από την τάξη την καπεινή του λαού, άνεργο, στρημμένον άνθρωπο, δουλο των Τούρκων πάντα, που ζούσε κι' από τη βοήθεια τους. Ο Καραμπελας έκαιμε πὼς δέν τον εἶδε, μα τον κοίταξε από πίσω ύπαπτα, κι' ο Θωμάκος το καταλάθανε χωρίς να στρέψη.
 Έξακολούθησε το δρόμο του, έφτασε στο χωριό, τέλειωσε το σκοπό του, έκοψε και σανθ, και γύρισε με τον τρανό το λόγο, γραμμένο βαθιά στα φυλλοκάρδια του, και που ο Κατζή Μελέτης, της Κασαῖς ο καπετάνος, κι' ο Μητρολέκας του Μενιδίου με διαταγμό του μπιστευτήκανε. γιαι τὸν εἶδανε τόσο μικρό. Μα το παιδί αυτός ο λόγος το μεγάλωσε και τέκαμε άντρα αξιο να φυλάξη το διαμάντι τ' άνεκτήμητο, και στο φως να μην το δείξη, παρα μοναχά στων προεστών της Άθήνας την καρδιά να το έμπιστευτή βραχιά.
 Γύρισε όπως ήρθε, ήσυχα και χωρίς κανένα πρόσκομμα. Και τράβηξε ίσα στοῦ παππού του. Έχει δέν τον ήρε το γέρο του παππού. Μα ή γιαγιά του ήταν άνω κάτω. Και σε λίγο, να κι' έφτασε κι' ή μάνα του.
 — Άχ, παιδάκι μου, ήρθες; εἶπε ή μάνα. Τι ήταν το κακό που μάς βρήκε, παιδάκι μου;
 — Τι είναι, μάνα, τί στάθηκε; εἶπε το παιδί.
 — Η χάρη του Χριστού και γλύτωσε το σπίτι μας! εἶπε ή γιαγιά του. Ήρθε ο Καραμπελας απ' το παλγκώραφό του, και τράβηξε ίσα στοῦ Τατάραγα το σπίτι. «Κυρά Μεμέτ-Άγινα! φώναζε απ' το δρόμο, μέσα είναι ο αφέντης; Θέλω να του μιλήσω. Στάσου νάρθῃ μέσα!» Μπήκε ο άφωρισμένος, κι' εἶπε πὼς στοῦ Άγα ή Βρῶση εἶδε το έγγόνι του γέρο Θωμά.
 — Σε πήρε για τον Κωστάκη, παιδί μου! εἶπε ή μάνα. Αὐτός ήταν ο γλυτωμός μας.
 — Άκου, κυρά Μεμετίνα, (εἶπε ο Καραμπελας.) Στοῦ Άγα τη Βρῶση άπάντησα το έγγόνι του Θωμά, τον Κωστάκη, με δυό άλογα να τραβήη για το Μενίδι. Δέν έβγαλε ο αφέντης διασαγή, του Κάστρου ο Ζαμπίτης, ο Τατάραγας, κανέναν να μη βγῆ απ' τη χώρα, αν δέν το πῆ; Θάνατο δὲ φοβέριζε σε δποιον το κάμη, και πάη να βρη τοῦς ζορμπάσες των χωριών, και δῶση-πάρη λόγια;
 — Ναι, Καραμπελα, μα ὄχι και να μην πάη κανείς στο χτήμα του, εἶπε ή Μεμέτ-Άγινα.
 — Τι χτήμα μου λὲς εκεί; το έγγόνι του Θωμά πάει στο Μενίδι!
 — Τὸν εἶδες με τὰ ματια σου, Καραμπελα;
 — Με τὰ μάτια μου, Μεμέτ-Άγινα! Έχει δά, λίγο πιο πέρα απ' τοῦ Άγα τη

Βρῶση, βάρεσε τ' άλογα και τράβηξε.
 — Καλά, Μπραίμη, αἶ, Μπραίμη! τρέχα στο Κάστρο να πῆς τοῦ αφέντη σου νάρθῃ κάτω. Είναι ανάγκη να τοῦ πῆς! εἶπε τοῦ παλιάραπα τοῦ δούλου.
 — Όχι, εἶπε ο Καραμπελας πρόθυμος: άφησε, κυρά, να πάω μόνος μου. Το ξέρω, δὲ θα μπῶ στο Κάστρο, μα θα βρω έγω τρόπο να τοῦ παραγγείλω. Έχω φίλο τον Άχμετάκο τον κουτό που φυλάει στην πόρτα τοῦ Κάστρου. Υστερα, θέλω και το μπαχτασοῦ μου! Τρέχω και θα γυρίσω! Να μου χῆς τίποτα για να φάω, κυρά Μεμετίνα!
 — Όχι, και σε λίγο πλακῶσανε Τούρκοι τὰ σπίτια μας, παιδάκι μου, με τον ίδιο το Ζαμπίτη κεφαλή τους.
 — Τι γυρεύετε, Τατάραγα; ρώτησε ο πατέρας σου. Δέν έχω σπίτι μου κρυμμένο ύποτα. Κλέφτη γυρεύετε ή φωνιά; Εἴμαστε άξιοι έμεις να προστάψουμε κακούς ανθρώπους; Δὲ μάς ξέρεις;
 — Πού είναι ο γίός σου;
 — Παιδιά από τοῦς γιούς μου; Γυρεύεις τον Κωστάκη;
 — Ναι, το γιό σου τον Κωστάκη!
 — Μπα, Χριστός! εἶπα γώ, παιδάκι μου, και κινρινισα, που χωρίς να θέλω μελέτησα έτσι τοῦ Χριστού μας τὸνομα μπροστά στον Τούρκο. Τώρα ήταν εἶδω το παιδί! Κάπου στη γειτονιά θα παίζη... Τρέχαμε και το βρήκαμε. Τὸν φέραμε τον άδερφό σου στον Τατάραγα. Τρεμούλιαζε ή καρδιά μας, καθώς το στήσαμε μπροστά του το παιδί. Μα καινο, άθῶο, κοίταξε με χαμόγελο, το εὐλογημένο, τον Τατάραγα. Κρώωσε ο Ζαμπίτης, παιδάκι μου. Για να σκεπάζη τη φούρκα του, έδωσε ένα χατουάκι στο παιδί, κι' έφυγε βρίζοντας τον Καραμπελα.
 — Εὐχαριστώ, Τατάραγα, για την προσβολή που κάνεις στο παιδί μου! εἶπε ο πατέρας σου. Έσκυψε το κεφάλι του και πάει στην ὄργη!
 *

Σὲ λίγο έφτασε ο γέρο-Θωμάς. Ητανε πολὺ χλωμός κι' ανήσυχος. Άμα όμως εἶδε το παιδί, χαλάφρωσε από τη λαχτάρα που τον έπνιγε. Πήρε βαθιά αναπνοή, κι' εἶπε μ' άλαφρή τρεμούλα στη φωνή του:
 — Ήρθες, παιδάκι μου; Πάμε μέσα...
 Περῶσανε στον πιο βραθῶ ὄντζ, που δέν εἶχε εκεί παράθυρο.
 — Λέγε τώρα, γρήγορα... Τι απόκριση μάς φέρνεις;
 — Τις εικοσιέξη του μηνός (Άπριλιοῦ) να τοῦς καρτερωμε. Θα μποῦνε από τὰ τείχη, άνάμεσα πόρτα Άγιων Αποστόλων και της Μπούμπουνίστρας. Ήμερωμάτα, εἶπανε, σι τὰ εἰρηθάρη, όσο μοναχά να ξεχωρίζεται...
 — Καλά, παιδί μου, σι τὰ εἰρηθάρη...

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Άμ' έγω; — Μην τὰ ρωτάτε! Θαῦμα πὼς γλύτωσα απ' αυτή την κοσμοχαλασιά!

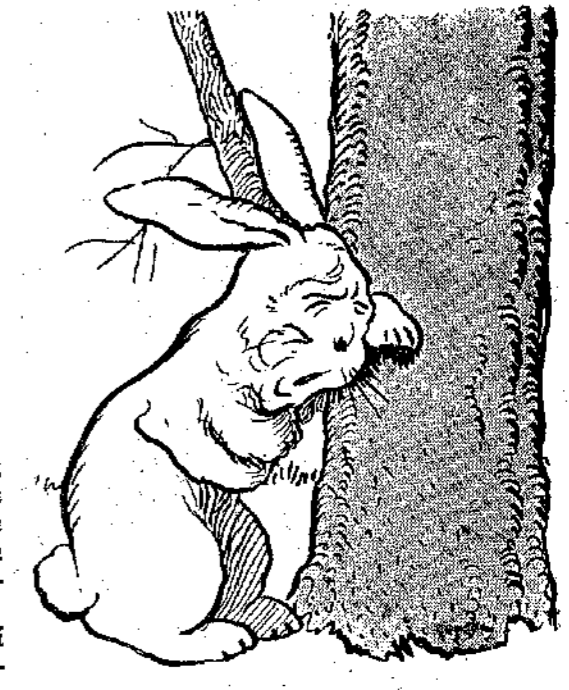
Τινάχτηκα πέρα, πήρα τοῦμπες στον άέρα; έπεσα χάμω, σηκώθηκα, ξανάπεσα, ξανασηκώθηκα—κι' ὄλ' αυτά χωρίς έγω να κάνω τίποτα, χωρίς να κουνιέμαι καθόλου, παρα έτσι, οά να με εἶχε άρπάξει στα χέρια του ένας δυνατός και να μ' έκανε όπως ήθελε.

Επιτέλους κάπου με άφησε και στάθηκα. Εκεί αίστάνθηκα ένα φοβερό άνακάτομα και σε λίγο μ' έπιασε τέτοιος έμετός, που έβγαλα, καθώς λένε, και τὰ σωθικά μου. Χαλάφρωσα όμως λίγο και, αφού στάθηκα κάμποσο άκόμα άκίνητος, ένοιωσα τον έαυτό μου καλύτερα. Τότε μόνο πρόρεσα να πάω ὄς την τρύπα της φωλιάς, που έχασκε πια άνοιχτή, και σιγά-σιγά να βγω έξω.

Άκουμησα σ' ένα δέντρο. Ο καθαρός άέρας—γιατί ο καπνὸς εἶχε πια διαλυθεῖ—με συνέφερε. Κι' εἶδα με χαρά μου πὼς μπορούσα και να περπατώ και να τρέχω και να σκαρφαλώνω.
 Σκαρφάλωσα σ' ένα ὕψωμα και φώναξα μ' ὄλη μου τη δύναμη:
 — Ζήτω ή ελευθερία!
 Ήμουν ζωντανός, ήμουν κι' έλεύθερος. Τι άλλο ήθελα;
 Μόνο που δέν εἶχα μούτρα να ξαναϊδώ τοῦς γονείς μου. Φυσικά, ύστερ'

από την καταστροφή που έκαμα στο πατρικό μου σπίτι, και τοῦς νερεπόμουν και τοῦς φοβόμουν...
 Να ήταν όμως ζωντανοί; Να γλύτωσαν από την έκρηξη; Γιατί άλλα δύστυχα ζωάκια, που βρέθησαν εκεί κοντά, πληγώθηκαν ή και σκοτώθηκαν από τὰ θρούφαλα της πέτρας...
 Έκείνη την ώρα περνούσε ο Άσβός, κοιτάζοντας τι ερείπια.
 — Καλέ, τί ήταν αυτό; με ρώτησε. Τι έγινε στο σπίτι σας;
 — Μήπως ξέρω κι' έγω; τοῦ άποκρίθηκα. Δὲ μου λέτε όμως, οās παρακαλώ, κύριε Άσβέ; μην εἰδате πουθενά την οικογένειά μου; Άνησυχῶ, ξέρετε...
 — Εὐτυχῶς ή οικογένειά σου είναι καλά, με πληροφο-

ΟΡΦΑΝΙΑ
 Μανούλα μου γλυκειά, πὼς σε θυμάμαι, 'ὄς να εἴμαστε κι' άκόμα χτές άντάμα. Τῆς μητρικῆς άγάπης σου το θάμα Νοιώθω να με κυκλώνη διου και νάμαι.
 Στην άγκαλιά σου μ' έξωνες την πλάνα, Με τι λαχτάρα, Θεέ μου, με φιλούσες. Να μην ξεπνήσω, άγάλια ὄλο μιλούσες, κι' ήταν γλυκειά ή φωνή σου ὄς νερομάνα.
 Πὼς έτρεμες στον κάθε άνασασμό μου! Στον άλαφρό μου ετρόμαζες το βήχα. Όσα παιχνίδια ὄρεχτηκα, πάντα εἶχα. — Ω, άτέλειωτες σιρῆς των παιχνιδιῶ [μου!...
 Μα ο θάνατος μηνόματα εἶχε πέψει, Στο σπίτι θλιβερό μπαινοβγασιδι... Κι' ή λυγρή ανυψάντρα το διασιδι Δέν ήρθε, αλλι μου πια για να τελέψη.
 Ύστερα, μὴν αύγουλα, εἶχα ξεπνήσει Μ' άλλα παιδάκια, σε άγνωστο κρεβάτι... Δάχρυ πικρὸ μου άνέβηκε στο μάτι, Μα της χαράς δὲ στέρεψεν ή βρῶση.
 Το παιδί δέν άργει να λησμονήση... Όλη τη μέρα γέλιο και παιχνίδι... Έπεσα και σημάδεψα το φρούδι, Μα δέν ήρθε κανείς να με φιλήση.

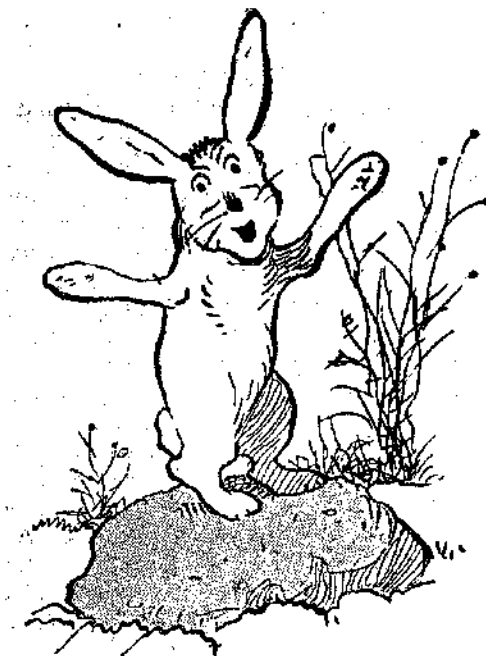
Κι' όταν στο σπίτι, εὐγύρια μα μερα, Ο πάππος, ο πατέρας κι' ή άδερφή σου Κλαίγανε; λαχταρώντας τη μορφή σου Και τοῦ ψηλοῦ κορμιού σου τον άγέρα.
 Περῶνη σε ζήτησε ή ματιά μου στο σπίτι μας, στον κήπο, στην αὐλή μας... Κι' ήρθε άχαμνὸ, θλιμένο το σкул μου Κι' εστάθηκε, μανούλα μου, κοντά μου.

Κλάμα και κλάμα, γκρίνια ὄλη την ώρα. Όμως ποτέ δὲ ζήτησα εξηγήσεις... Κι' άκόμα περιμένο να γυρίσης Με της γλυκειῆς άγάπης σου τὰ δῶρα!
 (*Από τὰ Γραφούδια της Μοναξίας*)

ΔΙΑΛΕΚΤΗ Ι. ΖΥΓΟΥΔΗ

ρησε ο Άσβός. Πρώ δλίγου τούς είδα όλους στην άκροποταμιά. Είχαν πάει, φαίνεται, να ποτιστούν κι' έτσι τη γλύτωσαν. Ίσως μάλιστα δέν θα ξέρονταν πως ή καταστροφή έγινε στο σπίτι σας...

χαρώ την έλευθερία μου.—Ζήτω ή έλευθερία! (Άκούουθε!)

—Και δέν τούς τόπατε σεις, κύριε Άσβέ; —Πρώτο, που παρούσα από μακριά. Έπειτα, μήπως τόξερα κι' εγώ; Τώρα μόνο το βλέπω και το άκούω.

—Καλά λοιπόν, τρέχω να τούς το πώ εγώ. Ευχαριστώ, κύριε Άσβέ. Χαίρετε!

—Στο καλό, παιδί μου. Πές τους και τα συλλυπητήριά μου. Ύπομονή! αυτά έχει ο κόσμος!

—Έννοια σας, κύριε Άσβέ, θα τούς το πώ!

Ο Άσβός εξακολούθησε την επιθεώρησή του, κι' εγώ ξεκίνησα για την άκροποταμιά. Άλλα όχι βέβαια για να πώ στους γονείς μου το και το ή να τούς διαβιβάσω τα συλλυπητήρια του Άσβού. Ήθελα μόνο να τούς ιδώ από μακριά ζωντανούς, να ήσυχάσω, και ύστερα... να το σκάσω γι' άλλον τόπο και να

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

—Ο Θεός να με σώση! είπε ο Τεγουμάης. Άφησέ με, άδελφέ. Δέ μπορεί ένας άνθρωπος να σπάση τη λόγχη του χωρίς ν' ανακατευθούν όλοι οι συμπατριώτες του. Είστε πολύ ένοχλητικός κόσμος!

—Και δέν πιστεύω να φέρατε καν του μπαμπά μου τη λόγχη με το μαύρο χέρι, είπε ή Τάφφη. Καί τί κάνατε του άραλου μου ξένου;

Αυτόν τόν χτυπούσαν δύο-δύο ή τρεις-τρεις, ή δέκα-δέκα, ως που τή μάτια του γύρισαν γύρω-γύρω. Μόνο που μπορούσε ν' αναπνήσκει ακόμη κι' έδειχνε την Τάφφη.

—Πού είναι οι κακοί που σ' ελόγγισαν, πουλάκι μου; είπε ή Τεγουμάη Τεγουίντρω.

—Δέν ήταν κανένας κακός, είπε ο Τεγουμάης. Ο μόνος μου επισκέπτης σήμερα το πρωί ήταν ο δυστυχής αυτός που προσπαθείτε να εξοντώσετε. Δέν είσαι καλά, ή είσαι άσχημα, φυλή των Τεγουμάη!

—Ήθε με μιά φριχτή ζωγραφιά, είπε ο επί Κεφαλής Άρχηγός. Μιά ζωγραφιά που σ' έδειχνε γεμάτο λόγχες.

—Πρέπει να σας εξηγήσω πως εγώ τούδωσα τη ζωγραφιά, είπε ή Τάφφη, που άρχισε να στενοχωριέται.

—Σό! είπε ή Φυλή των Τεγουμάη δλη μαζί. Μικρή-χωρίς τρόπο-πού σ' αξίζει-ξύλο! Σό!

—Άγαπητή Τάφφη, φοβούμαι πως έκανες λίγη φασαρία, είπε ο μπαμπάς της, κι' έβαλε το χέρι του γύρω της. Έτσι εκείνη δέν φοβόταν.

—Νά εξηγήσης! Νά εξηγήσης! Νά εξηγήσης! είπε ο επί Κεφαλής Άρχηγός της Φυλής των Τεγουμάη, και πήδησε με το ένα πόδι.

—Ήθελα να ζητήση, ο ξένος του μπαμπά την λόγχη, γι' αυτό τη ζωγράφισα, είπε ή Τάφφη. Δέν ήταν πολλές λόγχες. Μόνο μιά ήταν. Τη ζωγράφισα όμως τρεις φορές για να την κάνω φανερή. Δέν μπορούσα να την κάνω να μη φαίνεται ο νάταν μπηγμένη στο κέφαλι του μπαμπά. Δέν είχα τόπο στη φλούδα της λεύκας, και ναίνα τα πράγματα που ή μαμμά τή λέει κακό κόσμο, είναι οι Κάστορες. Τους ζωγράφισα για να τούς δείξω το δρόμο από το Βάλτο, και ζωγράφισα τη μαμμά στο στόμιο της Σπηλιάς να φαίνεται ευχαριστημένη, γιατί είναι καλός ο ξένος, και νομίζω πως είσθε οι καλύτεροι άνθρωποι του κόσμου! Είναι καλός άνθρωπος σ'α; λέω. Γιατί τού γεμίσατε τα μαλλιά του λάσπη; Πλύντε τον!

Κανείς δέν είπα τίποτε για πολλή ώρα, ως που δ επί Κεφαλής Άρχηγός γέλασε. Έπειτα γέλασε ο ξένος, έπειτα ο Τεγουμάης γέλασε ως που ξεπλώθηκε στην άκρη, έπειτα όλη ή φυλή γέλασε περισσότερο. Ο μόνος κόσμος που δέν γέλασε ήταν ή Τεγουμάη Τεγουίντρω και οι Νεολιθικές κυρίες.

Τότε δ επί Κεφαλής Άρχηγός της φυλής των Τεγουμάη φώναξε και είπε και τραγούδησε: —Ω μικρή-χωρίς κανένα-τρόπο-πού-σου έπρεπε ξύλο, πέτυχες μιά μεγάλη έφεύρεση!

—Δέν τόχα σκοπό' μόνο ήθελα του μπαμπά τη λόγχη με το μαύρο χέρι, είπε ή Τάφφη.

—Δέν πειράζει, είναι μιά μεγάλη έφεύρεση, και κάποια μέρα ο κόσμος θα την ονομάση γραφή. Προς το παρόν είναι μόνο ζωγραφίες, και καθώς είδαμε σήμερα, οι ζωγραφίες δέν καταλαβαίνονται πάντα καθαρά. Άλλά θάρθη καιρός, ώ παιδί του Τεγουμάη, που θα κάνου-με γράμματα — είκοσι τέσσερα έλα-έλα — και τότε θα μπορούμε να διαβάσουμε, σπας και να γράφουμε, και έτσι θα λέμε πάντα ακριβώς ο,τι σκεπτόμαστε χωρίς λάθη. Οι Νεολιθικές κυρίες ας πλύνουν τη λάσπη από τα μαλλιά του ξένου!

—Θά ευχαριστηθώ τουλάχιστο γι' αυτό, είπε ή Τάφφη, γιατί, άν κι' έφέρατε κάθε άλλη λόγχη της φυλής των Τεγουμάη, λησμονήσατε του μπαμπά μου τη λόγχη με το μαύρο χέρι.

Τότε δ επί Κεφαλής Άρχηγός φώναξε και είπε τραγουδιστά: —Άγαπητή Τάφφη, την άλλη φορά που θα γράψης ένα γράμμα-με εικόνες, θάνα καλύτερα να στείλγης έναν άνθρωπον που να μπορεί να μιλήση τη γλώσσα μας, για να εξηγήση τη σημασία του. Δέν με μέλει για μένα, γιατί είμαι ο επί Κεφαλής Άρχηγός, άλλα είναι πολύ άσχημο για τούς

λοιπούς της φυλής των Τεγουμάη, και καθώς βλέπετε, έχει συνέπειες για τόν ξένο.

Έπειτα υιοθέτησαν τόν ξένο στη φυλή των Τεγουμάη γιατί ήταν κύριος και δέν έκανε φασαρία για τη λάσπη που τούδωσαν στα μαλλιά οι Νεολιθικές κυρίες. Άλλ' από τότε ως σήμερα (και ύπαθέτω, είναι σφάλμα της Τάφφη) πολλά κοριτσάκια αγαπούν να μάθουν άγγλωση ή γραφή. Τα περισσότερα άπ' αυτά προτιμούν να ζωγραφίζουν ζωγραφίες και να παίζουν με τούς μπαμπάδες τους—το ίδιο σαν την Τάφφη.

(Rudyard Kipling) Ν. Ι. Κ.

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Πήγαινε εκείνος σ' έλα τα σπίτια, κι' όπου έβλεπε τόν κουμπάρο του να είναι καθισμένος στο λαιμό του άρρωστου, έλεγε στους δικούς του ότι δέν έχει για τρειά. Μα όπου τόν έβλεπε να κάθεται στα πόδια του κρεβατιού, τάραιζε λίγη στάχτη μέσα σέ νερό, την έδινε του άρρωστου και τόν έκανε εθύς καλά.

Έβγαζε λοιπόν παράδες με ούρα μ' αυτό τόν τρόπο ο φτωχός, κι' είχε γίνει πλούσιος. Μιά μέρα λέει:

—Ωχ, βρέ άδερφέ, την βαρέθηκα πιά τούτη τη δουλειά. Νά βλέπω όλη ώρα ανθρώπους να πεθαίνουν. Θα πάω στόν κουμπάρο μου να τού ζητήσω να με μάθη καμμιάν άλλη τέχνη.

Σερίνησε λοιπόν και πήγε στο Χάρο. Τόν βρήκε και καθόταν κάτω άπ' τη σκιά.

—Γεια σου, κουμπάρε! τού λέει.

—Ω, καλώς τόν κουμπάρο μου! Τι θέλεις κατά δω;

—Τι να σου πώ, κουμπάρε μου. Ήρθα για να μου μάθης καμμιά άλλη τέχνη, γιατί βαρέθηκα να κάνω τη γατρός.

—Όπως θέλεις, τού λέει ο Χάρος. Πάρε τούτη τη βαρεία και σ' όποιο γούφτικο πιάς και κοπανήσεις μιά μ' αυτή, θα λυγίσης και τού βαρύτερο ακόμη σίδερο.

Πήρε εκείνος τη βαρεία, ευχαρίστησε τόν Χάρο κι' έφυγε. Πάει σ' ένα γούφτικο και βλέπει μέσα δέκα ανθρώπους που κοπανούσαν όλοι μαζί ένα σίδερο και πάλι δέν μπορούσαν να τού λυγίσουν. Στάθηκε αυτός στην πόρτα και τούς κοίταζε.

Καμμιά φορά τούς λέει:

—Δέ μ' άφινετε ναρθώ κι' εγώ να σας βοηθήσω; Έχω και τη βαρεία μου.

—Κόπιασε, τού λένε εκείνοι. Άλλά με τούτη τη βαρεία, καίμενε, τί μπορείς να κάνης; Ίσα που θα κουρασής άδικα.

—Ε, κάτι θα κάνω.

Πήγε λοιπόν κι' εκείνος με τη βαρεία του και καθώς έκοπάνησε μιά, εθ-

τός έλύγισε τόν σίδερο. Τάχασαν λοιπόν όλοι και δέν ήξεραν τί να πούν. Το δέλει ο πρωτόφυφτος:

—Από τούτη τη στιγμή σέ παίρνω πρώτο μου έργάτη και όσα θέλεις, να σοδ δίνω.

Έδιώξε λοιπόν όλους τούς άλλους και κράτησε μονάχα αυτόν. Κι' αυτός με τη βαρεία του τέλειωσε σε μιά στιγμή όλη δουλειά. Έκानαν οι άλλοι όλη την ημέρα, και έβγαζε τού κόσμου τούς παράδες. Μιά μέρα όμως βαρέθηκε και τούτη τη δουλειά και είπε:

—Άθριο θα πάω στόν κουμπάρο μου για να μου μάθη καμμιάν άλλη τέχνη γιατί δέν μπορώ να είμαι όλοένα γούφτος.

Μά τού βράδυ, σαν έπεσε να κοιμηθώ, βλέπει τόν κουμπάρο του κι' ήρθε και κάθισε στο σέβερκο του.

—Μπάρ, καλώς τόν κουμπάρο μου! τού λέει. Πως τόπαθες κι' ήρθες εκεί που λογάριάζα εγώ να έρθω να σέ βρω;

—Ήρθα για να σέ πάρω, τού λέει εκείνος.

—Μπάρ, και πως θα με πάρης από τώρα;

Σηκώνεται λοιπόν και κάθεται στα πόδια του κρεβατιού για να μόν έχη τόν Χάρο κοντά του. Έκείνος όμως ήρθε και κάθισε πάλι πάνω στο σέβερκο του, και τού είπε:

—Έλα, κουμπάρε, άφησέ τα αυτά και πάρε.

—Άσε με, κουμπάρε, κι' έχω ακόμη καιρό να πεθάνω.

—Έλα, τού λέει ο Χάρος, μη με χασομεράς κι' έχω κι' άλλη δουλειά.

Τόν πήρε λοιπόν μαζί του ο Χάρος και τόν πήγε πρώτα στην Κόλαση για να ιδώ. Έκει τόν πιάσαν οι δαίμονες, τόν τραβήξαν από δω, τόν ξεσκίσαν από κεϊ, τού κάνανε μύρια βόσανα. Στο τέλος τόν λυπήθηκε ο Χάρος και τόν πήρε και τόν πήγε στόν Παράδεισο. Έκει ήταν κρεμασμένα ένα σωρό καντηλάκια, άλλα μικρά κι' άλλα μεγάλα, άλλα γεμάτα λάδι κι' άλλα άδεια. Άλλα έλαμπαν που χαιρόσουν να τή βλέπης κι' άλλα τσιτσιρίζαν και ήταν έτοιμα να σβόσουν.

—Τί είναι τούτα τή καντηλία; ρωτάει τόν Χάρο ο κουμπάρος του.

—Αυτά τή καντηλιάκια είναι ή ζωή τού κάθε ανθρώπου. Λέει ο Χάρος. Όσο έχει λάδι τή καντηλία σου, θα ζής. Άμα σβήση τή λάδι σου, θα πεθάνης.

Και τούδειξε ένα καντηλάκι που τσιτσιρίζε.

—Νάρ, τού λέει. Αυτό είναι τόν δικόν σου τόν καντηλί. Τ' άκους πως τσιτσιρίζε; Είναι γιατί σβήθηκε τόν λάδι του.

—Άχ, καίμενε, τού λέει τότε εκείνος. Στάσου να τού βάλουμε λιγάκι.

—Αυτό δέν γίνεται, λέει ο Χάρος. Όλα τούτα τή καντηλία μονάχα μιά

φορά τή γεμίζουμε κι' όσα κάψουν έκασαν. Άμα σβήση τή λάδι τούς δέν τή ξαναγεμίζουν πιά.

Κι' έτσι έσβυσε τόν καντηλί τού φτωχού και πήρε ο Χάρος τήν ψυχή του.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Τά τραπουλόχατα

Σέ προηγούμενο φυλλάδιο σας έδειξα μιά μέθοδο για να βρίσκετε τήν ήμερομηνία γεννήσεως ενός προσώπου. Η μέθοδος αυτή μπορεί (με μερικές τροποποιήσεις) να επεκταθώ και σε μεγάλους αριθμούς, άλλα τότε χάνει τήν απλότητά της. Τώρα θα σας δείξω ένα άλλο παιχνίδι, που βασίζεται στην ίδια μέθοδο, άλλα είναι πιο άπλο και εύχρηστο.

Πέρνατε τή έννεα χαρτιά μιάς τράπουλας (1, 2, ..., 9) και λέτε σε έσαδήποτε πρόσωπα (πάντως όχι περισσότερα από 9) να πάρουν από ένα έποσχομένο έτι θά βρήςτε τί χαρτί κρατά καθένας. Τοποθετείτε στην σειρά τή πρόσωπα και λέτε στο πρώτο άριστερά να κάνη σ' ένα χαρτί τις ακόλουθες πράξεις: Νά γράψη τόν αριθμό του χαρτιού, να τόν διπλασιάση, να προσθέση 1, να πολλαπλασιάση με τόν 5 και τόν χαρτί στόν πλαινό του (2ο άριστερά). Σ' αυτόν

λέτε πάλι να συνεχίση, προσθέτοντας στο εξαγόμενο, που τού έδωσε ο πλαινό του, τόν αριθμό του χαρτιού του, να διπλασιάση, να προσθέση 1, να πολλαπλασιάση με τόν 5 και να δώση τόν χαρτί στόν πλαινό του, 6 όποιος κάμη τήν ίδια εργασία όπως και οι άλλοι όλοι, εκτός άπ' τόν τελευταίο, ο όποιος, στο εξαγόμενο που θά τού δαθώ άπ' τόν πλαινό του, μόνο θά προσθέση τόν αριθμό του χαρτιού του, και θά σας πη τή τελικό εξαγόμενο. Τότε σεις άφαιρείτε άπ' αυτό ένα αριθμό, που άποτελείται από τόσα 5, όσα είναι τα πρόσωπα μείον έν (π. χ. άν είναι 6 πρόσωπα, θα άφαιρέσετε τόν αριθμό 55, 555) και τή ψηφία του όπολοιπού άπ' τ' άριστερά προς τή δεξιά θα σας δώσουν τόν αριθμό του χαρτιού έκαστου προσώπου άπ' τ' άριστερά προς τή δεξιά.

Παράδειγμα: Είναι τρία πρόσωπα και πήσαν τόν 1ο τόν άσσο, τόν 2ο τόν τέσσερα και τόν 3ο τόν έννεα. Τόν πρώτο θα έργασθώ ως εξής: 1×2=2, 2+1=3, 3×5=15 και θα δώση τόν χαρτί στόν δεύτερο. Αυτός θα συνεχίση: 15+4=19, 19×2=38, 38+1=39, 39×5=195 και θα δώση τόν χαρτί στόν τελευταίο που θα προσθέση μόνο 195+9=204 και θα σας πη τόν εξαγόμενο 204. Έσείς άφαιρείτε άπ' αυτό τόν 55 (3 πρόσωπα μείον έν, δύο 5) και έχετε 204-55=149 που είναι οι αριθμοί των χαρτιών.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΕΟ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Στις ένδεκα έλο το φώτωμα ήτανε έτοιμο, κι' έπειδή δέν έρχότανε το καρφότσι του μπάρμπα Ντομπάκ, έπεσαν νά κοιμηθούνε.

Ήτανε μιά σκοτεινή κρύα νύχτα, ή «Ωραία Νιβερναιζα» κουνιόταν κι' έτριζε φοβερά. Στάθηκε αδύνατο νά κλείσουνε μάτι.

Ο μπάρμπα Λουβώ, ή γυναίκα του, ο Γεώργιος και το πλήρωμα, σηκώθηκαν άπ' τά ξημερώματα, αφήνοντας τά παιδιά νά κοιμηθούν άνέμη.

Ο Σηκουάνας είχε άνέβει περισσότερο τή νύχτα, σταχτοπράσινος και φουρτουνιασμένος, σαν άγριεμένη θάλασσα, κυλούσε κάτω άπό ένα γκριζο συννεφιασμένο οδρανό.

Στήν προκυμαία δέ φαινότανε ψυχή, στο ποτάμι οδτε μιά βάρκα.

Δέν έπρεπε νά χάσουν στιγμή, γιατί το ποτάμι είχε άρχισει νά ξεχειλίζη άπ' το φράγμα.

Ός τά γόνατα στο νερό, ο Λουβώ, ή γυναίκα του και ο Ντομπάκ φώτωσαν το καρφότσι στην προκυμαία.

Ένας δυνατός κρότος άξαφνα τους έκανε νά στρέφουν το κεφάλι.

Αίπλα στην «Ωραία Νιβερναιζα» ήτανε άραχμένη μιά μαούνα φορτωμένη μολόπετρες μιά άπ' αυτές κατρακύλησε σπάζοντας το παλαμάρι που κρατούσε την «Ωραία Νιβερναιζα» δεμένη.

Πριν προφθάσουν νά συνέλθουν άπ' την τρομάρα τους, βλέπουν την «Ωραία Νιβερναιζα» νά ξεμακραίνη άπ' την

προκυμαία. Η κυρά-Λουβώ σαν τρελλή ξεφώνιζε:

— Τά παιδιά μου!

Ο Γεώργιος είχε προφτάσει νά πηδήση στο καράβι, πριν ξεμακρύνει. Σε λίγο παρουσιάστηκε στο κατώστρωμα, με το μωρό στην άγκαλιά του, άκολουθούμενος άπ' τή Αίνα και το Γιαννάκη.

— Πιάστε τα!

— Μιά βάρκα!

— Ένα σχολινί.

Τί νά κάνουν; Αδύνατο νά τά περάσουν κολυμπώντας.

Έπρεπε με κάθε θυσία νά πλευρίσουν. Το πλήρωμα, τρομαγμένο, σκοτισμένο, ήτανε άνίκανο για κάθε βοήθεια.

Μπροστά στον χαμένο αυτόν άνθρωπο και στα μικρά που ξεφώνιζαν, ο Γεώργιος, άντι νά σαστίση, πήρε κουράγιο και σαν άληθινός καπετάνιος έδινε διαταγές:

— Ρίξε ένα παλαμάρι!

— Έμπρός, γρήγορα!

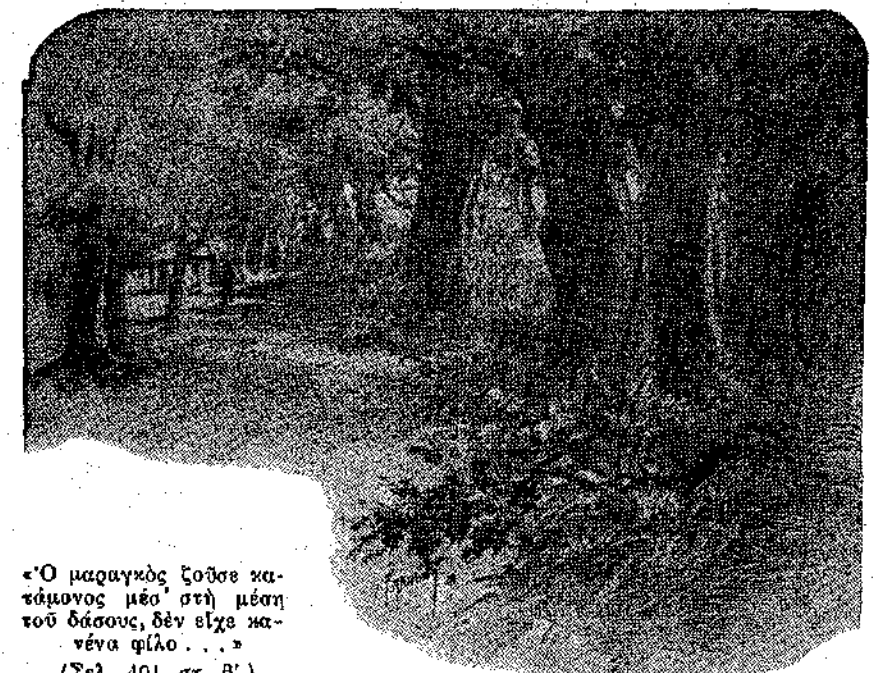
— Άρπαξ' το!

Προσπάθησαν μ' όλες τους τίς δυνάμεις, αλλά στάθηκε αδύνατο νά πλευρίσουν. Η «Ωραία Νιβερναιζα» είχε πολύ ξεμακρύνει και το παλαμάρι έπεφτε στο νερό πριν φτάσει στην προκυμαία. Ο Γεώργιος τότε άρπαξε το τιμόνι φωνάζοντας:

— Μή φοβόσαστε, όπ' εδθόνη μου! Και σαν άληθινός καπετάνιος διεύθυνε. Στήν προκυμαία οι Λουβώ κόντευαν νά τρελλαθούν. Ο μπάρμπα Λουβώ θέλησε νά πέση στο νερό για νά φτάση τά παιδιά κολυμπώντας τόν κράτησε όμως

«Τά δυο παιδιά διασκεδάζαν βλέποντας τους ξυλοκόπους...» (Σελ. 401, στ. α'.)

«Ο μαριγκός ζούσε κατόμονος μέσ' στη μέση του δάσους, δέν είχε κανένα φίλο...» (Σελ. 401, στ. β'.)

δ κούρ-Ντομπάκ, ένθ' ή κυρά-Λουβώ σκέπαζε τά μάτια της για νά μή βλέπη.

Με μεγάλη ταχύτητα ή «Ωραία Νιβερναιζα» σήκισε τά νερά φτάνοντας στη γέφυρα του Οστερλιτς.

Φύραμις ο Γεώργιος κυβερνάει, δίνοντας θάρρος στα παιδιά και διαταγές στο πλήρωμα.

Ήτανε σίγουρος ότι διεύθυνε καλά, γιατί είχε μανουεράρει σύμφωνα με το κόκκινο φανάρι που δείχνει το δρόμο στους ναυτικούς.

Θά ήταν έμως αρκετά χαμηλά τά νερά, ώστε νά χωροδν νά περάσουν άπ' την καμάρα.

Έβλεπε ότι ζύγωναν στη γέφυρα μ' εξαιρετική ταχύτητα.

— Στή δουλειά σου, πλήρωμα!

— Αίνα, το νοσ σου στα παιδιά.

Ο έδιος είχε γραπώσει το τιμόνι.

Έμπαιναν στην καμάρα.

Παρουρμένη άπ' την όρμη του ποταμού, ή «Ωραία-Νιβερναιζα» εξαφανίστηκε, μ' ένα φοβερό κρότο, μέσ' στην καμάρα.

(Ακολουθεί)

Η ΜΙΚΡΗ ΑΙΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. DE KERANV

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η μικρή χλώμιασε.

— Τί νάλεγα;

— Έλα, μην κάνεις την άνήξερη. Χτές έφυγες κρυφά για νά μάς μαρτυρήσης.

— Εγώ;

— Ναι, εσύ!.. «Ω! ξέρω καλά πως δέ σου άρέσουν οι δουλειές μας Δέν πονάς το σπίτι μας. Άκουσε όμως τώρα. Άν τύχη νά μάς προδώσης και το μάθω, θα σου σπάσω αυτό το ραβδί στην κλάτη. Σόμψωνοι!

Η χλωμάδα της Θυμιούλας ζωήρεψε. Σήκωσε το κεφάλι, κοίταξε τή Γκώτ και με φωνή που δέν έτρεμε της ειπε:

— Δέν είναι άνάγκη νά με φοβερίζετε. Νέ είσθε βέβαιη πως δέ θα ληθμονήσω ποτέ πως είσθε ή μητέρα της Μόνας και πως με σώσατε.

Η γριά έγειρε προς τά πίσω, σαν ή Θυμιούλα νά την είχε χτυπήσει κατάμουτρα.

— Σε έσωσα... εγώ; Ξαναείπε με μιτ λάμψη παραλογισμού στα μάτια.

Η μικρή δέν πρόσεξε την έκφρασή της. Ήταν πολύ κουρασμένη. Τά βλέφαρά της ξανάπεσαν βαριά.

Εκείνη κιόλας τή στιγμή, μπήκε στην κάμαρα ή μίς Βαρβάρα. Είχε λάθει από τον κ. Σαρσέν την άδεια νά κρατήση τή μικρή πληγωμένη ως ποδ νά γιατρευτή καλά, αλλά φοβόταν μήπως συνάντηση άρνηση εκ μέρους της Γκώτ.

Προς μεγάλη της έμως έκπληξη, ή γριά δέν έφερε καμιά δυσκολία, φαίνεται πως τά άπλά λόγια της Θυμιούλας την είχαν άναστατώσει: ως τά βίθη της ψυχής, ένπνώντας τις τύψεις, ποδ φρόνιζε πάντα νά τις πνίγη, και δέχτηκε την πρόταση της δασκάλας.

Η μίς Βαρβάρα, σε άλλη περίπτωση, θα προσπαθούσε ίσως νά βγάλη άπ' αυτό το γεγονός μερικά συμπεράσματα: αλλά τώρα πιά δέν είχε πλέον καιρό για νά σκέπτεται...

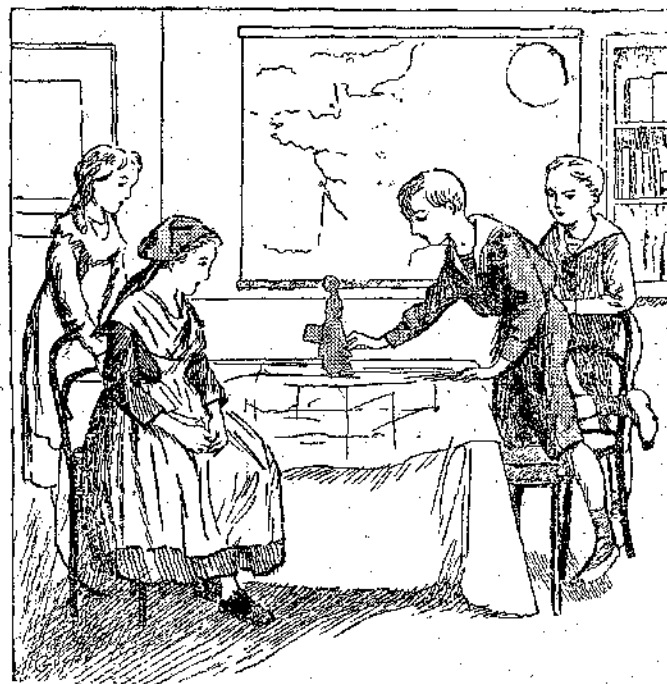
Ο έρχομός του Φιλίππου και του Ροζέ έκλεισε όριστικά την περίοδο της σχετικής ήσυχίας που άπέλαυε άπ' τον καιρό της εγκυτάστασής της στον πόργο. Οι δυο γυμνασιόπαιδες έλαβαν κατοχή της καινούργιας των κατοικίας με πολύ θόρυβο.

Οι διάδρομοι γέμισαν από τρανταχτά τραγούδια και γέλια που τά διαδεχότανε

σε λίγο κάποιος ήχος λιγότερο άρμονικός, που θ' άντηχούσε τώρα τρεις μήνες μέσα στο άλλοτε ήσυχο σπίτι: οι πρώτες φιλονικίες της Σολάνζ και των ξαδερφιδών της.

Σ' **Σκόλος και γάτα**

Δέν πιστεύω νά δπάρχη καμιά από τις άναγνώστριές μου που, κατά τή διάρκεια των περιπάτων της, νά μην έχη παρευρεθή στους άγώνες που έπιχειρούν, στο άνοιγμα καμμιές πόρτας ή στο κτώφλι κανενός καταστήματος, δυο σκυλάκια έπιθετικά και μιά γατίτσα θυμω-

«Μιά ταξιδιώτισσα, στηριγμένη πάνω σ' ένα ποδί από χαρτόνι...» (Σελ. 428, στ. β'.)

μένη. Τά άνύποπτα ζώα προχωροδν σιγά σιγά με γαυγίσματα δυνατά, και ξαφνικά όπισθοχωροδν οδρλιάζοντας άπό τον πόνο. Η μικρή σφάρα με το άσπρο τρίχωμα, χωρίς νά φωνή καθόλου πως υπερασπιζόταν τον έαυτό της, είχε άπλώσει μονομιάς τά κρυμμένα της νύχια και είχε μπήξει τις μύτερές τους βελόνες μέσ' στη μύτη των έχθρων.

Η σκηνή αυτή επαναλαμβάνόταν κάθε μέρα, άπό την άρχή των διακοπών, μεταδ τής Σολάνζ και των ξαδερφιδών της. Το παραμικρό χρησίμευε για πρόφαση φιλονικίας. Η Θυμιούλα τις παρακολουθούσε άνίσχυρη και ή μίς Βαρβάρα δέν ήξερε που νά πάη για νά μην άκούη.

Φτωχή μίς Βαρβάρα! Οι φροντίδες ποτέ δέν της έλειπαν. Με δλη την ύπο-

μονητική έρευνά της, δέν είχε κατορθώσει νά διαλύση την όμίχλη του μυστηρίου που σκέπαζε την οικογένεια των Κλέντερ.

Η Θυμιούλα ξεφευγε από κάθε έρωτηματολόγιο και δέν άφηνε νά μαντευτή τίποτε από την ιδιαίτερη ζωή της και από τις σχέσεις της με τους κατοίκους της καλόδας. Τά μάτια της γέμιζαν ποδ δάκρυα όταν πρόφερε το όνομα της Μόνας, και πετούσαν άστραπές θυμού όταν μιλούσε για τή Γκώτ και για τά παιδιά της. Μά αυτό ήταν έλο.

Δέν παραπονιόταν για την κακή τους συμπεριφορά άνέναντί της, μά καταλάβαινες πως στη διαγωγή των Κλέντερ άπήρχε κάτι που την επαναστατούσε.

Επειδή θυμόταν κιόλας μερικά λόγια που είχαν ξεφύγει άπό το στόμα του Φαζιάλ, ή Ήρλανδ ή έβγαλε το συμπέρασμα πως ή γριά και οι τρεις άντρες έξασκούσαν κάποιο επάγγελμα έλάχισια τίμιο, που δέν μπορούσε νά το άνεχθή ή σηματοποιημένη πιά συνείδηση της καλής κοπέλλας.

Η μίς Βαρβάρα, που κάθε μέρα συμπαθούσε περισσότερο αυτή τή μικρή με τ' αξιοθαύματα χαρίσματα, ευχόταν με δλη την καρδιά της νά της επιτρέψουν οι περιστάσεις νάποσπάση τή Θυμιούλα για πάντα από το έλεινό της περιβάλλον, αλλά δέν είχε πολλές ελπίδες πως θα μπορούσε νά της παρουσιασθή κανένα τέτοιο περιστατικό.

Χωρίς νά γιατρευτή ακόμα όλωσδιόλου, ή μικρή άρχισε νά περπατά, και λάβαινε μέρος τώρα στα παιχνίδια των παιδιών, όταν αυτά δέν προζενούσαν πολύ θόρυβο.

Ο Φιλίππος και ο Ροζέ την άγαπούσαν πολύ και την άποκαλούσαν «καταπληκτική» κοπέλλα. Δέν έκρυβαν πως θα τους άρεσε καλύτερα νάδρισκαν στο σπίτι του θείου τους κανένα άγύρι πρόθυμο νά έπιχειρήση μαζί τους τυχοδιωχτικές περιπλανήσεις. Μά ή Θυμιούλα τους ευχαριστούσε όχι λίγο, με το νά τους διηγείται ιστορίες για ναυάγια, για γλυτωμούς πνιγμένων και για έρημα νησιά, διηγήσεις που φανέρωναν μιά γόνιμη φαντασία.

Εξάλλου πήγαινε και τους έδειχνε τά καταλληλότερα μέρη για ψέρεμα. Χάρη στις όποδείξεις της, και με τή βοήθεια των παιδιών του φαροφύλακα, προμήθευαν στην κουζίνα καδούρια και γαρίδες.

Ο κ. Σαρσέν και ή μίς Βαρβάρα ήταν γοητευμένοι από τά προϊόντα του ψαρέματός των, αλλά ή Σολάνζ, που ή

περηφάνειά της την έμποδισε να πηγαί- νη σ' αυτές τις χαρούμενες έκδρες, έ- δειχνε πως αποστρεφόταν μιά τόσο υγιει- νή τροφή και προτιμούσε να χαλάει τὰ δόντια της, και τὸ στομάχι της, με ζα- χαρωτά και γλυκύματα.

Ἡ Σολάνζ ζήλευε τὴ Θυμιούλα, ποὺ τὰ ξαδέφια της είχαν φανερὴ προτί- μηση πρὸς αὐτή, καὶ δὲν ἔχανε εὐκαι- ρία νὰ μὴν τὴν ταπεινώσει κἀνοντας ἐ- πιδείξει τῶν γνώσεών της.

Ἡ Μικρὴ Ἄγνωστη εἶχε λάβει μιά μόρφωση πολὺ στοιχειώδη, μὰ με τὴ με- γάλῃ της ἐξυπνάδα συμπλήρωνε κάθε τι ποὺ τῆς ἔλειπε σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, καὶ τ' ἀγόρια δὲν ἔκρυβαν πὼς τὴν ἐβρι- σκαν πολὺ πὶδ διασκεδαστικὴ ἀπὸ τὴ σχολαστικὴ ἐκείνη Σολάνζ.

Προσπαθοῦσαν νὰ τὴ βοηθήσουν κάθε φορά ποὺ ἡ Σολάνζ ἤθελε νὰ τὴν ἐπό- στομώσουν; καθὼς ἔλεγε, προτεινοντάς της ἐρωτήσεις ἀπὸ τὴν ἱστορία ἢ τὴ γεωγραφία.

Ἐκείνο τὸ πρωὶ, ἡ κόρη τοῦ αἰκοδε σπότη, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ μαθήματος ὅπου εἶχε ἐξαντλήσει τὴν ὁ- πομονή της μὲς Βαρβάρας, βρήκε τοὺς ἄλλους στὸ δωμάτιο τῆς Θυμιούλας ἀ- πασχολημένους νὰ κόβουν διάφορα σχή- ματα στὸ χαρτὶ μεγάλων ἐφημερίδων.

— Τὶ κάνετε αὐτοῦ; ρώτησε ἡ Σολάνζ. — Μάθημα γεωγραφίας στὴ Θυμιούλα — Γεωγραφίας; — Ναι... Αὐτὰ τὰ χαρτὰ παριστά- νου τις χώρες τις Εὐρώπης. Τάχουμε κάμει σύμφωνα με τοὺς ἀτλαντὲς μας καὶ περιφέρουμε σ' αὐτὰ μιά μικρὴ κοῦ- κλα. Ἐχει ἐπισκεφθεῖ τὴ Ρώμη, τώρα τὴν πάμε στὸ Παρίσι...

Ἄλλοι μὴ ταξιδιώτισσα, στηριγμέ- νη πάνω σ' ἕνα πόδι ἀπὸ χαρτόνι, προ- χωροῦσε ἀνάμεσ' ἀπὸ τις φανταστικὰς Ἄλπες. Ἡ Θυμιούλα ἦταν καταμαγε- μένη. Ἡ Σολάνζ, μὲ ἔλο της τὸ κατοῦ- φιασμα, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσει πὼς ἡ ἔμπνευση τῶν ξαδερφίων της εἶχε πολλὴν ἐξυπνάδα.

— Κοιτάξτε, Θυμιούλα, ἐξηγοῦσε ὁ Φίλιππος, ἡ Γαλλία μοιάζει μ' ἕνα πρό- σωπο. Τὸ κεφάλι εἶναι ὁ πορθμῆς τοῦ Καλέ, ἀπ' ὅπου περνάει ἡ Ἄγγλια, ἡ μύτη εἶναι ἡ Βρετανία με τὸ λιμάνι τοῦ Βρεστ ποὺ τὸ ἔχει στὴν ἀκρὴ σὰν ἕνα εἶδος κρεατοελιάς, καὶ τὸ στόμα εἶ- ναι ἡ Ζιρὰντ ὅπου βρῖσκεται τὸ Μπορντώ.

— Τὸ Μπορντώ! ἔκανε πάλι ἡ Θυμιούλα μὲ μιά ἔκφραση, σὰ νὰ ζυπνοῦσαν μέσα τῆς παλιὲς ἀναμνήσεις.

τὸ τὰ παιδιὰ τῆς Γκωτ ἢ ὁ Μουριέ ὁ φαρυφλάκας... — Ὦ, ὄχι! Ἔναι κάτι τι μακρινὸ, πολὺ μακρινὸ... Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγηθῶ. Κι' ἔγινε ἀμέσως κατακόκκινη. Ὁ Φίλιππος φοβήθηκε μὴν τὴν ξαναπαίσω ὁ πυρετὸς καί, γιὰ ν' ἀλλάξῃ κοῦδέντα, τὴ ρώτησε: — Θέλετε νὰ παραστήσουμε κάτι ἄλλο; — Ὁχι, ἀποκρίθηκε μὲ ζωηρότητα ἡ μικρὴ. Διασκεδάζω ἀρκετὰ καὶ θάμουν εὐτυχῆς ἂν ἦμουν περισσότερο μαρφο- μένη. Πόσο εἶστε καλοὶ κι' οἱ δύο σας ποὺ ἐνδιαφέρεστε γιὰ μένα!

Καθὼς ἐπρόφερε αὐτὴ τὴν ἀπλή φρά- ση, δὲν εἶχε βέβαια καθόλου τὴν πρό- θεση νὰ πληγώσῃ τὴ Σολάνζ. Ἐκαίην ὡστόσο σηκώθηκε στὰ νύχια. — Αὐτὸ τὸ παιχίδι, φώναξε, εἶναι εὐχάριστο, ἀλλὰ ἔταν ἔχει περάσει κα- νείς ὅπως ἐγὼ δὴν ὄρες μέσα στὴν αἰ- θουσα τοῦ μαθήματος... — Δυὸ ὄρες! πετάχτηκε ὁ Φίλιππος. Δὲν πέρασε οὐτε μιά ἀφότου κατέβηκες... — Αὐτὸ δείχνει πὼς βρῖσκες πολὺ οὐνόμο τὸ καιρὸ!

— Πρὸ πάντων ἔταν λείπεις ἐσὺ! (Ἄκολουθεῖ) Γ. ΚΟΤΣΟΥΛΑΣ

ΣΥΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ (Robert Stevenson)

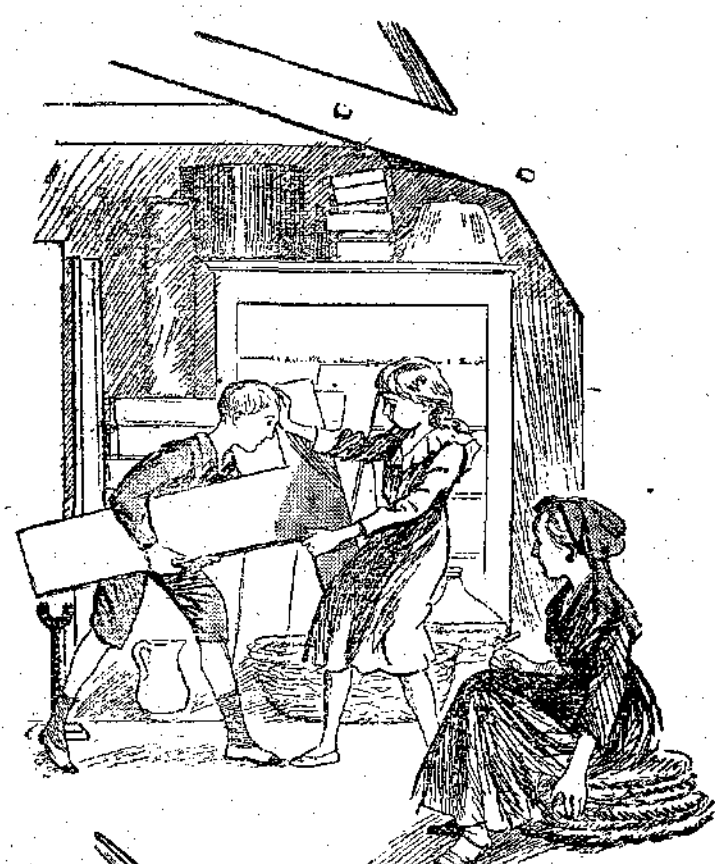
Κάτω καὶ κάτω, ἀπ' ἔξω, φέγγουν τὰ φανάρια, οἱ περπατησιὲς λυώνουν, μιά - μιά σβησμένη, κι' ὁ ἥσικος ἀπαυτα ὁ γαλάζιος καταβαίνει πάνω στους κήπους καὶ σὰν τοίχων τὰ κλωνάρια.

Τώρα, ποὺ ἡ ἀπλή φλόγα καταπέφτει, κόκκινη ἢ φωτιὰ τὸ ἀδειανὸ βάφει δόμα, στὸ ταβάνι πᾶει ποὺ ἀνιχνεύεται τὴ ζέστη, καὶ σὶν βιβλίων τὴ ράχη τρέμει ἀκόμα.

Πύργοι, καμπαναριά, ἰδέξ! στρατὸς ποὺ παγαίνει, τόποι ποὺ πυρκαγιά χτυπάει καὶ χῶρες στάχτη! Ἄξασνα - ὄσο νὰ ἰδῇ τὸ μάτι μας, ποὺ ἀστράφτει - μαυρίζει ὁ στρατὸς: ἡ ἀναλαμπὴ πεθαίνει.

Νά, ποὺ ἡ λαμπρὴ, ἄλλη μιά, σπῖθα ξαναγυρίζει, τῆς πολιτείας ξανά τὸ φάντασμα ποὺ ἀνάβει! Ξαναπέφνει φωτιὰ, ἐκεῖ κάτω, τὸ λαγαδὶ, καὶ τὸ στραίσιμα ξαναπροβοδίζει.

— Στάχτες χαμηλές, πῆτε μου τὴν ἀλήθεια, τί παρασταίνει ἡ χώρα; καὶ τίνος μοιάζει. Καὶ κατὰ ποῦ ὁ στρατὸς, ποὺ κορεύεται πληθῆεια κι' ἀκέρσιος μέσα στὰ καμίνια σας βουλιάζει; (Μετάφο.) ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

— Τὴν εἶδα πρὶν ἀπὸ σένα!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΟΑΨΗ ΚΑΙ ΤΥΨΗ (*)

Ἐλς σκέφτομαι, φτωχὰ μου πε- ριστέρια, (ριστέρια, τὸ δέλι σὰν γυρίστε κούρασμένα κι' φάγετε τοῦ κᾶκου σὰ χαμένα καὶ βρῖθε τις φωλιές σας. . . Σελι- ῖσά χέρια καὶς κοδλήνης τις γκρέμισαν, (ῶμένα! . . .

Τῆς τύψης θὰ με ζώσουνε τὰ (ψίδια, κι' ἄματα μου θὰ τρέχουνε κοτάμι παθὸς θὰ σὰς θωρῶ ἀπὸ τὸ τζάμι ἀπὸ τὰ τρελλὰ στὰ κεραμυδία ἐπ' ἐνοχος σ' αὐτὸ ποὺ ἔχουν (κάμει . . .

Ἄρρωσισσα. . . Μιά κοδλήνη στὴ (νύκτα; γιὰ φταίχτες ἔλεγε, φτωχὰ (μου, κι' ἐξέσπασε ὁ θυμὸς της, κι' (εἶδα χᾶμου ἐρείπιο τὸ μικρὸ περιστρωμένα, τὸ σπῖτι τῆς ἀγάπης σας, μπρο- (στὰ μου.

Σουγγοῦρισμα θλιμένο, σὰν θὰ (γσίριμα τὰ κοιμηθῶ, ἀργὰ θ' ἀκῶ τὸ (βραδύ, κερᾶνο μικρὸ μὲς τὸ σκοτάδι, κι' ἐδὲλση γυροῦντας, τριγύρω (δὲς σας θὰ πετοῦν σπᾶς κοπάδι.

Φτωχὰ μου περιστέρια, ἀπὸ μένα (σπᾶκι καὶ στοργὴ σὰς ἔχει λείψει κι' ἀσκοπα φτερουγίζετε στὰ (τύψη . . . Ἄς ἔχω τόσα δάκρυα χυμένα, αἰώνια θὰ με δένει αὐτὴ ἡ (τύψη! . . . Περιελοκὰς

(*) Πρέπει νὰ ἔχη στὸ νοῦ τοῦ ὁ ἀνα- ρώτης, ὅτι στὰ περισσότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος ποιεῖται γιὰ τὴ περιστάσις ἐπὶ ἀντι γροσσοῦζικα, καὶ σὲ σπῖτι ποὺ ἔχουν, ἐπὶ κατὰ γίνεται τ' ἀποδίδουν σ' αὐτὰ. — Π.

Η ΜΑΜΜΑ ΤΗΣ ΔΙΛΙΚΑΣ

Μὲ τὸ κάτω χελάκι ἐλαφρὰ καταβασμένο καὶ τὴν μῆτις καὶ κολ- λημένη στὸ παρὰ θυρῶ, ἡ Διλίκα κοίταξε τὴ βροχὴ ποῦ περφετε πέν- θημα πάνω στὴν ἀσφαλτὸ τοῦ δρόμου. Ἡ ζέστη πνοοῦλα της θάμπανε τὸ τζάμι καὶ κάθε τόσο ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸ καθα- ρίζῃ μὲ τὸ χεράκι της.

Κάπου κάπου τὸ δαχτυλάκι της χάραζε πάνω στὸν ἀχνὸ ἕνα κουλουράκι ἢ ἕνα μπαστούνια, τὰ μὴνα γράμματα ποὺ ἦσαν. Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀθόρυβα. Μιά καπέλλα ὄς δέκα ἐφτά χρόνων πῆγε στὸ δωμάτιο. Προχώρησε ὄς τὸ παρὰ θυρῶ κι' ἀκούμπησε τὸ χερὶ στὰ μαλλιά τοῦ παιδιοῦ.

— Τὶ κάνεις, Διλίκα; εἶπε. Γύρσε ἀπότομα ξαφνισμένη. Ἐνα συννεφάκι σκέπαζε τὰ ματά- κα της, τὸ μάτια αὐτὰ ποὺ ἔ- κλειαν μέσα τους τὸν οὐρανὸ. Μιά σκέψη φαίνονταν πὼς τὴ βα- σάνιζε κι' ἡ σκέψη ἀνέβηκε στὰ χεῖλιά της.

— Ρίτα, ρώτησε, ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ μαμμά;

— Ἡ μεγάλη ἀδελφὴ προστάθη- σε νὰ συγκαταστή κάποιον λυγκό: — Πῆγε ταξίδι, μουρμούρισε μὲ κόπο.

— Καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ, πῆς. Ρίτα, θὰ ξαναγυρίσῃ; — Τὰ ματάκια της ἦταν γεμάτα κηυσία, ἔτοιμα νὰ βουρκώσουν.

— Ναι, χρυσὸ μου, ναι, θὰ ξαναγυρίσῃ. Κι' ἡ Ρίτα, πνιγμένη στοὺς λυγκοὺς, βγῆκε βιαστικὰ ἀπ' τὴν κἀμουρα.

Ἡ Διλίκα ξαφνίστηκε μὲ τὸν τρόπο της. Τὰ χελάκια της σού- ρασαν καὶ δὴν δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ γαλάζια ματάκια. Ἄ! καταλάβαινε τώρα. Ἡ μαμμά εἶ- χε πάει ταξίδι, μὰ δὲ θὰ γύριζε πῶ- σο ὅπως δὲ γύρισε κι' ὁ μπαμπὰς. Μήπως καὶ τότε δὲν τῆς εἶχαν πεῖ ἔτσι; Καὶ τώρα κατάλαβε, γιὰ τὴ Ρίτα εἶχε φορέσει τὰ μαῦρα αὐτὰ φορέματα, ποὺ τὴν ἔκαναν σὰ γοιὰ κι' ἦταν ὅμοια μὲ κεί- να ποὺ φοροῦσε ἡ μαμμά ἀπὸ τότε ποὺ ὁ μπαμπὰς ἔλειπε τα- ξίδι. Καὶ τότε εἶχε ρωτήσῃ τὴ μαμμά ὅπως τώρα τὴ Ρίτα.

— Μαμμά, ποῦ εἶναι ὁ μπα- μπὰς; Κι' ἐκαίην εἶχε ἀρχίσει νὰ κλαίῃ. Κι' ἡ Διλίκα δὲν τὴ ρώ- τησε ξανά, μόνον σὰν βεβήθηκε μὴν με τὴ θειά, εἶπε τὴν ἀπορία της. Κι' ἡ θειά τῆς εἶπε καὶ πὸς ὁ μπαμπὰς εἶχε πᾶει στὴν Πανα- γίτσα καὶ δὲ θάρχοταν πᾶ; Ναι, κι' ἡ μαμμά δὲ θὰ γύριζε πίσω. Γιατὶ δὲν εἶχε πᾶει ταξίδι, δὲ θὰ φιλοῦσε τὴ Διλίκα της γιὰ νὰ τὴν ἀποχωρήσῃ, ὅπως ἔκανε ἄλλες φορές;

Κι' ἡ Διλίκα θυμήθηκε πὼς ἡ μαμμά ἦταν πολλὲς μέρες, στὸ κροβάτι καὶ δὲ σηκωνόταν. Καὶ μιά μέρα ἦλθε ἡ θειά καὶ τὴν πῆρε σπῖτι της. Σήμερα τὴν ἔ- φερε πίσω, μὰ ἡ μαμμά δὲν ἦ- ταν πᾶ ἔτσι. Ἄ! δὲν ἦταν κου- τὴ ἡ Διλίκα. Τὸ κατάλαβαινε, ἡ μαμμά δὲ θὰ ξαναγύριζε. Εἶ- χε πᾶει κι' αὐτὴ στὴν Παναγι- τσα.

Τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ ματάκια της. Δὲν θάχε λοιπὸν μαμμά ὅπως ὄλα τὰ παιδάκια; Μιά ξαφνικὴ ἰδέα τῆς ἦλθε. Ὁ- χι, καλέ, θάχε κι' αὐτὴ τὴ μαμ- μά της. Θάταν ἡ Ρίτα.

Κι' ἡ μικρούλα ἔκρσε χαροῦ- μενη στὴν ἄλλη κᾶμα. Ἡ Ρί- τα πάλι εἶπαι (ἔτσι μου, γι- ατί, γιὰτί νὰ κλαίῃ;) κι' ἔτσι τὴν εἶδε, προσκοιμήθηκε τὴ χαρούμε- νη. Κι' ἡ Διλίκα σχογράφωσε στὰ γόνατά της καὶ τὴν ἀγκά- λισσε.

— Ρίτα μου, εἶπε, θές νᾶσαι οὐ ἡ μαμμά μου; — Ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τὴν ἀρπα- ξε στὴν ἀγκαλιὰ της καὶ τὴν ἔ- σφιξε τόσο δυνατὰ, ποὺ τὴν ἔ- κανε νὰ πονέσῃ. Καὶ τῆς εἶπε: — Μήπως δὲν εἶμαι ἡ μαμμά σου, χρυσὸ μου;

Κι' ἔφυγε ἡ Διλίκα χαρούμε- νη, γιὰτί θάχε κι' αὐτὴ τὴ μαμ- μά της, ὅπως ὄλα τὰ παιδάκια. Ἦταν πολὺ μικρὴ νὰ κατα- λάβῃ, πὼς ἀνοίγει κάθε τόσο μὴν πλῆγῃ, ποὺ ἦταν τόσο δύσκολο νὰ κλείσῃ. Σελίσις

ΘΕΙΑ ΤΑΣΙΑ

Μιά μέρα μὲ πῆρε χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἡ μαμμά, ποὺ εἶχε βγαῖ καὶ πῆγαμε στὸ κοιμητήρι. Μὲ ἄφρως ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλη- σία καὶ μὸς εἶπε νὰ περιμένω δυὸ λεπτὰ. Πῆρε ἕνα κερὶ ἀναμ- μένο κι' ἔφυγε. Πέρασαν ὅμως ἕνα σωρὸ λεπτὰ καὶ δὲν ἐρχό- ταν. Ἐγὼ, πάλι, νόμιζα πὼς βρισκόμου σὲ κῆπο, καὶ μόλις συγκαταίτοιμον γιὰ νὰ μὴν κόψω ἀνθῆ. Μὰ δὲν κρατήθηκε ὡς τὸ τέλος. Ἀρχισα νὰ κόβω στὴν ἀρχὴ γύρω-γύρω στὴν ἐκκλησιά, μὰ σιγὰ-σιγὰ ἐσαμάρουνα, ὡς ποὺ χάθηκα μέσα στους σταυροὺς.

Ὅταν ετοιμάστηκα νὰ βάλω τὰ κλάμματα, διάκρινα πῶς κάτω τὸ μαθρὸ φόρημα τῆς θείας- Τασίας κι' ἡσυχασμένη ἔτρεξε στὰ μέρος της.

Ἦταν πεομένη στὸ χῶμα κι' εἶχε ἀγκαλιάσει ἕνα ξυλένιο σταυρὸ. Πλάι της τὸ κερὶ μπη- γμένο στὸ χῶμα ἐλυωνε σιγὰ-σιγὰ. Τρανεζόταν ἀπὸ τοὺς λυγκοὺς καὶ κάθε τόσο ἔλεγε μὲ μιά βραχνιασμένη φωνή: «Γιῶργη μου, Γιῶργη μου!» Στὴν ἀρχὴ δὲ μὲ κατάλαβε, μὰ οὐτε κι' ἐγὼ ἔννοιωσα ἀμέσως πὼς ἔκλαιγε.

Νόμιζα πὼς γελοῦσε κι' ἦμουν εἰσῆμη ν' ἀρχίσω κι' ἐγὼ τὰ γέ- λια. Ὅταν ὅμως ἐστρεψε ἕνα ἕνα κινημά μου, κι' εἶδα τὸ πα- ραισρομένο ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὰ δάκρυα μοῦτρο της, τρέμαξα καὶ μὸς ἔπεσαν τάνθη ἀπὸ τὰ χέρια.

Ὅταν γυρίσαμε στὸ σπῖτι, μὰ ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, ὄχι ἡ Κυραρίσσα, μὰ ἄλλη ποὺ δὲν τὴ θυμᾶμαι, μὲ ρώτησε πὼς ἔκανε ἡ θεία Τασία. Ἐγὼ τότε ἔπεσα στὸ πάτωμα, ἀγκάλιασα μὰ καρέ- κλα κι' ἀρχισα νὰ βγάνω ψυ- τίκους λυγκοὺς καὶ νὰ φωνάζω: «Γιῶργη μου, Γιῶργη μου». Κι' ἐκαίην λιγονόταν στὰ γέλια.

Ἄπὸ τότε κι' ἔβανε καὶ τὸ ἔκα- να συχνὰ μπροστά σὲ κάποιες γειτόνισσες φίλες της, κρυφὰ ὁ- μως ἀπὸ τὴ μαμμά. Μὰ μιά φορὰ μ' ἔπιασε ἡ θεία-Τασία καὶ μὸς ἔριξε ἕνα τόσο παραπονετικὸ βλέμμα, ποὺ σηκώθηκα ντροπισμένη καὶ δὲν τὸ ξανακάνα πᾶ ποτὲ.

Ἐπειτα, θυμᾶμαι ἕνα καλο- κερὶ, ποὺ εἶμαστε στὴν ἐξοχί- μας, ἦρθαν καὶ εἶπαν τῆς μαμᾶς πὼς ἡ θεία-Τασία ἦταν ἀρρω- στη καὶ τὴν ἦθελε. Ἡ μαμμά κι' ὁ μπαμπὰς ντύθηκαν βιαστικὰ κι' ἔφυγαν μ' ἕνα ἀμάξι. Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθαν πάλι. Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθαν πάλι. Τὸ μά- τας τῆς μαμᾶς ἦταν κόκκινα. Μὰς ἔφεραν, ὅμως, κραιμῆλες καὶ κάτι τοσοῦτσια κουλκᾶκια, ἀρχίσαμε τὰ παιχνίδια καὶ δὲ ρωτήσαμε τίποτα.

Κι' ἔτσι ἔφυγες, θεία-Τασία... Πῆγες καὶ σὺ «μαρὰν, πολὺ μαρὰν...» Τώρα καὶ δὲ θὰ ὑ- ποφέρεις δλομόναχῃ στὴς κρῖες νύχτες τοῦ χειμῶνα στὴν κατά- ψυχρὴ κἀμαρὰ σου, δὲ θὰ φα- νάξεις μ' ἀπόγνωση τοὺς νε- κροὺς ἀγαπημένους, κι' οὐτε θὰ σκορπᾶς τοὺς ἀνεξαντλητοὺς θη- σαυροὺς τῆς στοργῆς σου, ξη- τανεύοντας λίγη ἀγάπη, λίγα περισσένια ἀγάπης γι' ἀνεάλ- λαγμα. Μὰ δσο μαρὰν κι' ἀν- πῆγες, θὰ θυμᾶται πάντα ἡ «Γλαμένια» σου τὴ μικρὴ, φτω- χούλα, γεμάτη ἀλτροῦσιμό κι' ἀταπάρονη ὑπαοξὴ σου, καὶ κάθε φορὰ θὰ ψιθυρίζῃ σὰ καὶ προσεῦχῃ: «Εἶθε φτωχούλα θεία- Τασία, νὰ βρῆκες αὐτοῦ ψηλά- δλες τις εὐτυχίες, ἀφοῦ δὲν γεύ- τηκες οὐτε μιά, οὐτε μιά τους δῶ στὴ γῆ! . . .» Μιμῶσα

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΙ' Η ΛΥΠΗ

Ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ θλίψη, τὴ νιότη σου ποὺ τυραννεῖ, ἀ- φρως νὰ ξεθιμᾶνῃ αὐτὴ ἡ ἄγια πλῆγῃ, ποὺ μαῦρη μαῦρα σου ἔ- κανε στὴ δύστυχη καρδιά σου τίποτε δὲ μᾶς κάνει τόσο μεγά- λους, δσο ἕνας μεγάλος πόνος. Ἄλλὰ γιὰ νὰ χυτῆσῃς τώρα σκληρὰ ἢ μοῖσα, μὴ νομίζεις, ποι- ητή, ὅτι ἡ φωνὴ σου ποῖπει νὰ μείνῃ ἔδω κάτω σουβή. Τὰ πῶς θλιμμένα ποιήματα εἶναι καὶ τὰ πῶς ὄρατα, καὶ ἔξρω ἐγὼ ἀθά- νατα ποὺ εἶναι μόνον ἀθηνοί.

Ὅταν ὁ πελεκᾶνος, κούρασι- μένος ἀπὸ ταξίδι μακρινὸ, μᾶς' στὴν ἐμίχλη τοῦ βραδυοῦ γυρί- ζει στὴς καλαμιές του, τὰ μικρὰ του κεινασμένα τρέχουν τὸ γυ- λά, δταν τὸν βλέπουν ἀπὸ μα- κρὰ νὰ πέφτῃ στὸ νερὸ. Νομί- ζοντας κίολας ὅτι πᾶσανε καὶ τράνε τὸ φαί τους, τρέχουν κρὸς τὸν κατέρα τους μὲ χαρούμενες φωνές, κουνώντας τὰ ράμφη τους ἐπάνω ἀπ' τοὺς θύλακας τους. Κι' ἐκείνος, ἀνεβαίνοντας σιγὰ σ' ἕνα βράχο ὑψηλὸ, σκεπάζοντας μὲ τὰ κραιμασμένα φτερά του τὰ μικρὰ του, φερᾶς μελαγχολικὰ, κοιτάζει τὸν οὐρανὸ.

Τὸ αἶμα τρέχει μὲ ὀρημ' ἀπ' τ' ἀνοικτὰ του στήθη' ἀδικα σκάλλει τὰ βάρη τῆς θάλασσας' ἦταν ἄδεια καὶ τ' ἀπορροῦαί εἶ- ρημο, καὶ γιὰ μόνον φαγητὸ φέρ- νει τὴν καρδιά του. Ἀνημένος καὶ βουβός, ἐσπᾶσμένος ἐπάνω στὸ βράχο, μοιράζοντας στὰ μι- κρὰ του τὰ πατρικά του στήθη, ναουορίζει τὸν πόνο του μέσα στὴ θεϊκὴ του ἀγάπη, καὶ βλέ- ποντας τὰ ματωμένα στήθη του ζαλλίσει καὶ σωπάζεται, μεθυ- σθένος ἀπὸ εὐχαρίστηση, ἀγάπη καὶ φρονή.

Μὰ κάποτε στὴ μέση τῆς θεϊ- κῆς θυσίας, μὴ ὑποφέροντας ἕνα μακρὸ μαρτύριο, φοβᾶται μήπως τὰ μικρὰ του τὸν ἀφήσουν ζων- τανὸ' τότε σηκῶνται, ἀνοίγει τὰ φτερά του καί, κτυπώντας μὲ μιά ἄγρια φωνὴ μὲ τὸ ράμ- φος τὴν καρδιά του, ἀφίνει στῆς

νύχτας τη σιγαλιά ένα τόσο πένθυμο και...
οι βλαβήρες, που έμεινε άργα στην άμμουδιά, καταλαβαίνοντας το διάβα του θανάτου, προσεύχεται στο Θεό...

Ποιητή, έτσι κάνουν οι μεγάλοι ποιητάι. Άφρονι να χαιρούνται αυτοί που ζούν για λίγο καιρό...
Α de Musset. La nuit de Mai.
*Ελευθερία μετάφραση από παιδί.

Κάποιος
«ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ, ΤΟ ΑΓΥΡΙΣΤΟ...»
*Εμπνευσμένο από το «Μονόγραμμα του κ. Τ. Άγρα» (').

«Αν μ' έρωτοσες κανένας, βλέπω νύκτα...
«Αν μ' έρωτοσες κανένας, βλέπω νύκτα που ο βορριάς έκανε τα δέντρα του δάσους να στενάζουν και που φως δεν τοριμόθυσε από μαύρη έκεινη σκοτεινιά...»

Νά λοιπόν τι είδα: «Ηταν τάχα μια χειμωνιάτικη νύχτα...
«Ηταν καλοκαιριάτικο σουρούπο. Βγήκα από το σπίτι και διευθύνθηκα προς τη Γαρίτσα...»

«Ηταν καλοκαιριάτικο σουρούπο. Βγήκα από το σπίτι και διευθύνθηκα προς τη Γαρίτσα...
«Επειτα έρχεται η ψηλή άσπρη σήλη που έστησαν οι Κέρκυραίοι προς τιμήν του Ντουβλάς...»

Κι' όμως το είχα ξαναδείς. Ναι, βέβαια, ένα άνοιξιάνικο πρωί, — πανηγύρι άχαιδόχαρο των λου-

λουδιών και της παλαούδας, — είχα περάσει από δω, στα ύψηρα...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

γλυκοφιλεί το πέτρινο προτείχιμα της, αλλά που κάποτε το χτυπάει με άκράτητη όρημη...
«Και τί τρώει αυτό το κλόριο ψάρι;...»

Ανοδόχαρο
ΒΑΡΚΑΔΑ
ΣΕ ΦΕΤΓΑΡΟΛΟΓΪΤΗ ΒΡΑΔΙΑ

Το φεγγάρι άργονκυλούσε στον ουρανό...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μικρή Λιλή, σε μια τετραγωνιά, ανακάλυψε μια φάλαινα...
«Και τί τρώει αυτό το κλόριο ψάρι;...»

Ο Τάκης: — Γιωργο, άπόψε σε είδα στον ύκνο μου...
Ο Γιώργος: — Α! με χωρείς που δεν σε κατάλαβα...
Νιώτης Άδάμας

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ», ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

- Από τους εν περιεχόμενους άριθμούς...
Ο Άγγελος της Άράμπης, (με 60 εικόνες) δρ. 35 (10 και 12).
Η Αδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γ. Ξενοπούλου...
Η Άσπλη Ζωή, υπό Άγγέλου Κασσιόνη, δρ. 8 (1 και 2).
Η Επιστολή εις την Ζωήν, υπό Άγγέλου Κασσιόνη, δρ. 8 (1 και 2).
Το Όμμα του Φθόνου, (με 20 εικόνες) δρ. 30. (6 και 9).
Μιά φορά κι Έναν καιρό, Δημοτικό Παράμυθιο, Τόμος Α'.
Παιδικά Διηγήματα, 100 Rudyard Kipling.
Παιδικόν Θέατρον, Γ. Ξενοπούλου...
Μετός δ Νιότην, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (7 και 9,50).
Ο Πορτογάλος, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (6 και 9,50).
Υπέρ Πατρίδος, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (7 και 9,50).
Ο Φάνης, έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 και 5,50).

ΔΙΑΠΑΡΟΡΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ»

Άθήνας, 42 δόξ. Εδρεπίδου, 5 Αυγούστου 1931
ΑΝΑΩΣΗ
Δίν παραλαβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

Γόρδιε Δομέ, μην παρεξηγήσ: σου...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Χουν και βελία άνήθικα, άπαγορευμένα...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...
«Αλλά τα άσφισμένα μάτια μου κουραζόνταν μέσ' ταδιεπύραστο σκοτάδι...»

ΕΓΚΡΙΞΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Χρυσανθή, κ. (ΝΟ). Ήλιόγραμμα, κ. (ΕΚ). Γκροϊζέλαντα, κ. (ΕΠ). Αλπιναίτις, κ. (ΦΣ).

Ανανώσεις Ψευδωνύμων: Πρίγκηψ των Όνειρων, κ.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Θυμίζω ότι, προς το παρόν, δεν δέχομαι κομμάτια από κανένα.

Απορρίπτονται: «Το Όρφανο» της Κυρά-Φροσύνης. Κι' αυτό, δυστυχώς ύστερα. Τέτοιο θέμα!.. Μόνο η τρίτη στροφή είναι κάπως άναξια ταυ:

Στο δρόμο βρέθηκα χωρίς φτερά. Μικροί, αδύνατοι, παρατημένο Ποιόνι άπεσα απ' τη φωλιά Στο πεζοδρόμιο το παγωμένο.

«Αρλούμπας» του Είκοσθερία της Τόμπολας. Ο τίτλος δεν ταιριάζει καθόλου. Αλλά ο τίτλος θάλλαζε επικολα, αν το κομμάτι ήταν λιγότερο προσοχητικά γραμμένο. Κακό δεν είναι: κάθε άλλο! Αλλά πρέπει να ξαναγραφτεί. — «Εκδρομή στον Βατό» του Ατυπύταχτου. Ξερή έκθεση. Καλύτερα να κρινε τα λοιπά της εκδρομής και να σταματούσε στο ιστορικό εκείνο περιωμένο σπίτι και να το περιέγραφε λεπτομερέστερα. — «Δυο λιβάδια» του Μόρου της Ανδρου. Να προηγηθώ το λιβάδι της δυστυχίας για να τελειώνη με καλή εντύπωση: Νά διορθωθώ λίγο το ύφος, το γράψιμο, και γαφαρεθούν όλα τα περιττα. — «Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

Στο δρόμο βρέθηκα χωρίς φτερά. Μικροί, αδύνατοι, παρατημένο Ποιόνι άπεσα απ' τη φωλιά Στο πεζοδρόμιο το παγωμένο.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

«Κτένιομα» που λένε ταλωσπόντιοι. — Στην Πρωτομαγιά» της Νικαυίδας. Μόνον ως επίκαιρο θα είχε το λόγο του' αλλά δυστυχώς δεν είναι παιδί. Και για να δημοσιοσούταν τώρα, έπρεπε να ταν και ξεχωριστό. — «Φροσούλα» του Πίνου Αύγουστου. Άρκετά καλό. Αλλά έπισημό έχουν εγκριθεί πολλά το Ι-θίου, αυτό θα μείνη. Έννοείται ότι δ Ν. Α. δεν χάνει το δικαίωμα να το ξανακαταλή, ως εγκακριμένο παιδί, μόλις δηλώσω πάλι ότι δέχομαι. — «Η νύχτα» του Ρυολέτου. Αυτό, πούημα αυτοσχέδιο, εσάλλη άπλώσ για να το κρίνω. Λοιπόν είναι άρκετά καλό. Μερικές επαναλήψεις μόνο το χαλούν. — «Μισό το κέρδος» του Ποδιώτικου Ναυταίου. Όμορφο ανέκδοτο, που το έχω ξαναδημοσιεύσει. Αλλωστε κι' η μετάφραση εκ του Άγγλικού δεν είναι τόσο καλή. — «Ανάσταση» της Μπουμπουλίας. Κι' αυτό έχασε πρό πολλού την επικαιρότητα του... Έννοείται ότι η Μπ. μου το έστειλε εγκαίρως' αλλά με την πλημυρία των κοματιών, μόλις τώρα ήρθε ή σειρά του να το διαβάσω. Για την Σελίδα, βλέπτε, δεν μπορείτε να στέλνετε επικάριφα. Κατ' ανάγκην θα μαγατιεύουν. Και πρέπει να είναι εξαιρετικώς άρατα — πράγμα που δεν συμβαίνει με την «Ανάσταση» της Μπ. — για να δημοσιωνται άποτεδήποτε. — Θα έξακολουθήσω.

το έπιστάδιο, που μου τα θυγγίσαι και τόσο θυμάρη! «ξένα» παιδιά δέν έχω παρά δυο-τρία: όλα τάλλα είναι: «Ελληνόπουλα» Παλιναράκι (θά είδες βέβαια την Έγκρησιν; δ, δέν είσαι καθόλου μικρός για ψευδώνυμο! άφου μόλις τα βρήκες πρώτος στην τάξη σου και πές στην Δ'!) Δοξασμένο Τριπολιτανάκι (τα Έλαβα όλα: Έκαμες πολύ καλά νάι, πολλές Ασκήσεις έχουν δημοσιουθε και άλλοτε' αλλά με άλλη φόρμα, σε άλλη στιχουργία κτλ. είναι άπλη συνάντηση ιδεών νά κάμουν δυο και τρεις τον ίδιο Αεξιγράφο ή τον ίδιο Αναγραμματισμό: γράψε μου, μ' ευχαριστήεις πολύ!) Κυρά-Φροσύνη (τά Έλαβα όλα, ήόχασε' Έστειλα χαρτί και τετράδια: πολύ άρατα αυτά που γράφεις για τους «ανάγωγους» και λυποίμαι που δέν έχω χώρο να τα δημοσιουώω!) Περασά (Έστειλα' πώς σοβ φάνηκαν λοιπόν οι Έκτακτοι Διαγωνισμοί;) Μεροβόλον' Ανδρον (άρατα το γραμματάκι σου' στην ερώτησή σου έχι') Γνωσθόνη (περιμένο και «περισσότερα» λυσόχ. Έστειλα') Κάνον του Ίονίου (χάρη που σ' έχω τώρα πιο κοντά μου) Εδωγγελίαν Τιμοθέου (Έλαβα, ευχαριστώ!) Ανάκη. Έυτεράτων Παζών κλπ. Βασιλέα των Δασιών, Νίσην Θωμά, Πάνον Μαχαβαράταν, Ναουσοπαίδα (Έστειλα).

Είς όσας επιστολάς Έλαβα μετά την 3 Αύγουστου, θάπαντήσω στο ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 25ου Διαγωνισμού Λόγων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δεσκαί μέχρι της 8 Οκτωβρίου.

501. Δεξιγραφος Αιγυπτία θεά πάνω, Άπωνα στα δυο την κάνω Και τη χάνω την καίμενη. Μά στα δυο μου χέρια τώρα Που την κρατάγαν πολλήφωρα, Άπο μιá κλωστήται μέναι.

502. Μεταγραμματισμός Άν το Ρθ το κάνεις ΝΙ, Τί νομίζεις θα γενή; Το βουνό θα περπατήση Κού τ' αψία του θα κουνήση.

503. Αναγραμματισμός Βασιλεύς όμηρικός, Άν αναγραμματισθί, Άγιος θαυματουργός. Θά προβάλη στη στιγμή.

504. Δημώδες Αίνιγμα Πουλί δεν είναι Ουόθ δεν έχει Μά στην ουρά του Άυό μάτι έχει.

505. Κλίμαξ * Καθέως δεξιά, * κρώτος της Άμω * ρικής' άριστερά, * * * * * άρχαία θεά. Όρι * * * * * ζωντίας εκ των ά * * * * * κρώτος της * * * * * Εύρώτης, μεγάλη νήσος της Π. Έλλάδος, όνομα γυναικείον σύνθηδας.

506. Α. Παπαθεοδώρου

508. Κρυπτογραφικόν 123456789=Βύς. Αυτόκράτειρα 2379487 =Όροσειρά 8167 =Πρόδους 4879 =Νομίμα 5648 =Ίγθύς 61856879 =Κακίλας... 7289 =Δένδρον 867689 =Άφιερωμένη 9789 =Φυλή

507. Μισαί λέξεις Αί κάτωθι λέξεις, χωρισμέναί άκριβώς εις το μέσον, ζητείται τά συμπληρωθών ύτως, ώστε τά έλλείποντα μέρη των ν' αποτελέσουν χώρον της Έλλάδος: — ηη, — ρος, — ος, — βα.

508. Άκροστιχίς Τά δεύτερα γράμματα των κάτωθι ζητουμένων λέξων άποτελοδν Άθηναίον στρατηγόν: 1, 'Ηρας της Τροίας, 2, Όρος βαλκανικόν, 3, Νήσος του Αλβαίου, 4, Μέρος του ότος, 5, Σκύθης φιλόσοφος.

509. Μικτόν ησα-ο-ου-της-μκος. Αταλάντη

510. Γρίφος 5φ 1920 5φ 1927 5φ 1929 5φ 1930 5φ 1931

Διά τους Γαλλομαθεύς 511. Charade

Au sortir de mon tout, Vous desirez surtout Gagner votre domicile Et prendre mon premier An coin de mon dernier, — C'est ne pas trop difficile.

512. Épigraphe Ζ Λ Α Β Α C E S G N U T R A N D I R C E V A I N

ΑΥΞΗΣΙΣ των Πεντη. Δόκη. του φυλ. 21

286. Άμφικριτή (άμφι, Τρίτη). — 287. Άγγλία-γάγγλια. — 288. Ίκτις-άκτις. — 289. Στατήρ-άστηρ. — 290.

291. ΣΑΜΟΥΗΛ (αθή, Μούσα, όμαλός, ύαλος, ή-λος, λάμα.) — 292. ΚΑΚΟΥ ΚΟΡΑΚΟΣ (κακόν όών. — 293.

ΒΕΝΕΤΙΑ-ΙΣΑΥΡΟΣ (Βιέννη, Έστία, Ναπολέον, ΕΥρωσθός, ΓΡίπολις, ΊΟΝ, ΆΣωπός). — 294. Άπό την πόλη έρχομαι και στην κοφει κανέλλα. — 295. ΘΟΜΟΥ ΚΡΑΤΕΙ (Θή 296. ΑΤΗΘΟΜ' ου, κρώτη. — Τ Ε Ο 297. Heilene est H E U R E E e, o, pé, y, grec.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΤΟ ΓΑΥΚΟΝΕΙΡΟ παρακολουθήσαν επί τριετία καλώς την Διαπλάστην κίνησιν ης έλλατογραφίαν - άνταλλαγή καρτών (Δηλώσεις διευθύνσεως, επιθυμούντες. Γαρένια έλλατογραφίαι;

Σ τον άγαπητό και δραστήριο πρόεδρο των Έταρωτων χίλις χιλότερες εύχες για το γιορταστέον του Γαρένια-Βάτραχος 17

Π ΕΜΠΤΟΣ ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΣ: Καλή τεχνικήν καρτών (ζωγράφον). Πρόδοσια τεσσαροκονθήμερος. Συμμετοχή 2 λευτέρα (ώνω τριδράχμου). Εραβεία: 10: Έλειογραφία Κερικραϊκή τοπίου σε ύλο έλας. 20: Άλπουμ, 30: Βιβλίο 40-50: Κερικραϊκά τοπία. Τ' κατατέτα σματα άνοπερθετως στο 40 φυλλάδιο άν ύμωσ λάβω λίγες άπάντησεις θα έπιτρέψη κάρτα και συμμετοχή. Δίσις: (ΑΑ'—480).

ΝΥΣΚΑΡΤΟ

Π ρωτομακίνονας: στήν κίνηση, στέλω σ' όλα τά Διαπλάστουλά ένα φιλικό χαιρετισμό. Ίδιώτερα στο ΚΡΥΠΤΟΝΕΙΡΟ.

Η νέα μου Δίσις είναι: Άραιοόουλον, Παγοποσίον, Άλκωνόροουλον. Βασίλες των Δασιών

Β άτροχίαι, έκδημ θά περιμένο τά τετραδάκια Σας: Βασίλες των Δασιών

Μ όρτιλας, Θωρήσεις εγγενικά άπό ποί άκαμής: Δέν άπέκωρα ποτέ τά ποί δώνυμα μου. Πέτρος Ριονοσί

Ι ουλιέτα Ρωμαίου, περιμένο γράμμα ί σου με νέα και άδύθνητά σου. Γράφει: Mimis P. s. Com,te Hellenique, Suex, Βύρων

Α νταλλάσσω τετραδάκια: στείλετε Δίσις: Α Κίκιαν Παπιά, Αδρίαν, διά Κερμέλα (πρώην Λαρισίαινα Άγκυθαία)

Ρ φραντιά Βασιλοπούλα, πώς να έγρήσω την απήν σου: Καρμέλα

Κ αινοθήρια πάλι Διαπλάστουλά νίκη μου ΒΑΤΡΑΧΟΙ: Βάτραχος 21, άντιπρόσωπος Ακρίων, Βάτραχος 22, άντιπρόσωπος Άλεξανδρουπόλεως, Βάτραχος 23, μέλος (Μαρούσι). Βάτραχος 24 μέλος (Άθήνα). Πάντοτε όλοπρόθεμα δεχόμαστε καινοθήρια μέλη και άντιπροσωπους. Ζητήσατε καταστατικόν, άδεις μας έστιν: Σάλλογον ΒΑΤΡΑΧΟΝ Παιτοπωλείον ΜΗΤΡΟΥΓΑΙΗ - ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ Άλευθενεσθε εκεί.

Ο Νιότης Άδάμας άποστέλει της κήνσεας Λόγις υπομνήματος. Άλλω λογραφοδντες, συγγνώμη.

Ζ ηπό έλληλογραφία με όλους-ες. Στείτε πρώτοι: Hotel Pantheon, δια Ρόρια Ροδίνη, Κτήμα: Κόμπος.

Ζ ηπό έλληλογραφία και άνταλλαγή Μ. Μυστικών με Διαπλάστουλάς 10-12 έσών. Δίσις: Mr Ce Condakis 22 Cam-el-Ahmar 22, Caixe Egypte, δια: Σαμίραμ

Π αλό θα έπιθυμώσω ν' άνταλλάξω Μ. Μυστικά και τοπία με κάθε εδύνηση φύξη, ίδίως με Νερπισσον. Άρην, Ένοισατον Άπάγην Δίσις μου: Νκ. Βεμριανόν, Τράπεζαν Άθωνών, Άθήνας, δια: Παναγιωρήν

Σ. Βλαγόπουλος, Νομαρχία, Κέρκυρα Νέλλη (κ' όποιος άλλος θέλει). Άδερφ της Μοναχιάς

Δ ιαβατικόν Άστέρη, δε μου είσαι ξένη. Τό βουνά σου άρχίζει άπό μου νότα! Σε μάντεφα: Αίάνα